

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
WILLIAM TYNDALE (1494–1536)

Náboženská reformace v šestnáctém století nepřinesla jen určité změny v církvi, jak tvrdí někteří katoličtí vykladači, ale byla v podstatě jistým znovobjevením pravdy a moci Božího slova. Byla výzvou církvi: vrátit se k vlastnímu biblickému základu a znovu hledat vztah k Bohu prostřednictvím Ježíše Krista.

Renesance

Nejdůležitějším faktorem v přípravě cesty reformačních změn, nepočítáme-li důvody náboženské, byla renesance neboli „znovuzrození“, která má svůj počátek v oživení vzdělanosti na Středním východě. Když v roce 1453 padla Konstantinopol do tureckých rukou, mnoho učenců řecké a latinské literatury uteklo na Západ, kam sebou přinesli i své znalosti a starověké rukopisy. To podnítilo ducha bádání, označované jako Nové učení, jehož přívrženci jsou nazýváni humanisty.

Humanisté se prostřednictvím studia klasické literatury zaměřili na rozšíření obzoru lidského ducha restaurací antických kultur. Toto hnutí započalo v Itálii a velmi rychle se rozšířilo do zbytku Evropy; v Holandsku a Německu pak nabylo mnohem křesťanštějšího charakteru a dláždilo tak cestu překládání Písma.

V Anglii toto hnutí přispělo ke vzniku nového zápalu pro náboženské vzdělávání, což se promítlo v založení několika univerzit – mezi nimi i slavné Koleje Kristovy a sv. Jana v Cambridge, kde se začalo vyučovalo podle těchto nových trendů a rovněž i Školy sv. Pavla, kde děti měly být vyučovány kvalitní literatuře – jak latinské, tak řecké.

pokračování na str. 1

5-6 2003

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

ŽIDŮM 13,3

MIMORÁDNÁ A LIMITOVANÁ NABÍDKA!

Richard Wurmbrand: V BOŽÍM PODZEMÍ

Autobiografické vyprávění faráře Richarda Wurmbranda. Sobě vlastním osobitým způsobem vypráví autor o svých životních zkušenostech, kterým dominuje čtrnáctileté vězení v komunistických žalářích. V nich byl podroben krutému středověkému mučení. Jeho víra však nejen odolávala, ale – jak sám autor napsal v úvodu knihy – *ve své samotce jsem odhalil, že mimo víru a lásku je v Bohu ještě radost a docela zvláštní hluboké, uchvacující štěstí, kterému se na tomto světě nic nevyrovná.* A5, 220 stran, cena 97 Kč (Nakladatelství STEFANOS nabízí doprodej uvedeného titulu pouze do vyprodání limitované zásoby – knihy byly vráceny jedním distributorem)

• Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svědectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 89 Kč.

• Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťanského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.

• Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a literáta z posledních deseti let, ve kterých se autor zamýšlí nad duchovní situací současného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.

• John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.

• John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožura, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.

• Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesťanů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Kristus na židovské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.

• Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena 157 Kč.

• Milena Kolmanová – *Kruh z maličkových*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí lyrické jihočeské krajiny z období válečných a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm, 160 stran, cena 137 Kč.

• Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových postav historie křesťanství.
Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena 155 Kč.

• Anatolij Granovskij – *Byl jsem agentem NKVD*
Memoáry agenta sovětské tajné služby, působícího krátce také v poválečném Československu.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran, cena 235 Kč.

Další zvýhodněná nabídka:

Pokud si objednáte knihu *Byl jsem agentem NKVD* nebo knihu *Ve stínu vycházejícího slunce* v počtu alespoň dvou kusů nebo společně s některou z dalších knih nakladatelství STEFANOS, budou vám tyto zmíněné tituly účtovány za nakladatelskou cenu 190 Kč.

Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uve-
dené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.

Richard Wurmbbrand napsal...

NAŠE POZNÁNÍ BOHA

*Jan Křtitel
řekl: „Já
jsem nevě-
děl, kdo to
je...“*

(JAN 1,31)

Naši milovaní!

Přejeme vám prožít Nový rok v úzkém obecnství s Kristem.

V biblické hebrejštině a řečtině znamená tentýž výraz jednak „poznat“ a jednak „mít intimní poměr se svým partnerem“. Je psáno: „Adam poznal Evu, svou ženu, a ta otěhotněla“ (Genesis 4,1).

Existuje poznání a poznání – mezi nimiž je podstatný rozdíl.

Když Kolumbus objevil Ameriku, kolik toho z ní doopravdy znal? Jen několik kilometrů jejího atlantického pobřeží, avšak vůbec nic o Velkých jezerech, Skalistých horách nebo Kalifornii. Podobně i většina z nás má poznání Krista – ale jak velké?

Jan Křtitel znal Ježíše od dětství, neboť byli příbuzní. Janova matka znala dokonce tajemství Mariina panenského početí. Jan sám měl dokonce jistou intuici Ježíše, když byli ještě oba v lůně svých matek. Když uslyšel Mariin hlas, poskočil Jan v lůně své matky radostí (Lukáš 1,41).

Jan začal se svým omezeným poznáním hlásat zvěst o Spasiteli. Popisoval ho jako Soudce, který má v rukou sekeru, s níž je připraven vytnout a spálit každého, kdo není dobrý (Lukáš 3,9). Jan byl vůči lidem drsný. Vykřikl na ty, kteří k němu přišli, aby se dali od

pokračování z 1. str. obálky

Pravděpodobně nejvýznamnějším humanistou byl Erasmus Rotterdamský. Jako profesor bohosloví a řeckého jazyka v Cambridge publikoval v roce 1516 své první vydání řeckého Nového zákona. Luther toto dílo využíval jako základ pro svůj překlad Nového zákona do němčiny.

V předreformační době byla již v Anglii Bible přeložena do angličtiny v různých knihách, a to od časů otce anglické církevní historie Bedeho, který žil v osmém století. V letech 1382–88 pak byla Bible kompletně přeložena do angličtiny Wiclifem a jeho žáky a používána lolarity. Nyní se však ukázala potřeba nového překladu, který by byl založen na původních hebrejských a řeckých textech, a nikoli jen na latinské Vulgátě. William Tyndale si toto dílo vzal za svůj životní úkol.

Studium Písma

Tyndale se narodil pravděpodobně kolem roku 1494 v Gloucestershire a od útlého věku mlul pozoruhodným způsobem ke studiu Písma. Vzdělání nabyl nejdříve na univerzitě v Oxfordu, kde prožil náboženské obrácení a kde v roce 1515 získal titul magistra a později také na univerzitě v Cambridge, která byla podle jeho slov „infikována luterstvím“. Jako student se připojil ke studentské skupině nazývané „Kolej bílého koně“, která se pravidelně setkávala ke studiu německého reformátora. Církevní autority byly aktivitami této skupiny přirozeně znepokojeny a v roce 1520 nechaly spálit Lutherovy spisy před velkým chrámem sv. Marie.

V roce 1521 byl Tyndale jme-

nován kaplanem a vychovatelem dvou synů lorda Johna Walshe, majitele panství Malé Sodbury v Costwoldsu na severu hrabství Bath. Kromě svých učitelských povinností trávil všechnen čas překládáním Písma a kázáním. Odvážil se dokonce až do Bristolu, kde se střetl se skupinou kázících mnichů, kteří se stavěli proti jeho „ospravedlnění pouhou vírou“, což chápali jako útok na jejich zdroj příjmů. Když si stěžovali u arciděkana v Gloucesteru, byl Tyndal kvůli této herezi zadržen, varován, ale pak propuštěn.

Navzdory svým kontroverzním evangelijním stanoviskům si udržel své postavení, i když tím zřejmě občas přiváděl svého zaměstnavatele do rozpaků. Jednou tak značně poděsil jisté církevní návštěvníka, když u večere v přítomnosti lorda Johna používal Bibli coby Boží zákon.

„Bylo by nám lépe bez Božího zákona než bez papeže,“ prohlásil kněz. Na to Tyndale odvětil: „Nebudu poslouchat papeže ani jeho nařízení. Ušetří-li Bůh můj život a dá mi mnoho let života, pak se postarám o to, že chlapec, který táhne pluh, bude znát lépe Písmo než vy.“

Tyndale byl nyní rozhodnut vydat nový překlad Bible. Sám napsal: „Pochopil jsem z vlastní zkušenosti, jak bylo nemožné vzdělávat prostý lid v pravdě a přítom jim nepředložit svatá Písma v jejich vlastním jazyce.“

Tyndale pochopil, že je potřeba vytvořit překlad založený na původních jazycích a navzdory hrozbě smrti na hranici – sedm lidí bylo právě nedávno upáleno kvůli tomu, že učili malé děti modlitbě Páně, deseti příkázáním a apoštolskému vyznání víry

něho pokřtít, „pokolení zmijí“, místo toho, aby jim mírně řekl, co zlého činí.

Když však důvěrně poznal Ježíše, změnil se. Na adresu Heroda kvůli jeho těžkému hříchu nepronesl jedině příkré slovo, ale pouze mu řekl, že mu není něco takového dovoleno.

A pak promluvil o Ježíši novým způsobem: jako o Božím beránku, který místo aby uvrhl hříšníky do ohně, bere hříchy světa na sebe.

Jakmile známe Ježíše důvěrně, budeme i my oživeni jeho horlivostí přivádět hříšníky do Božího království a pomáhat těm, kteří prožívají trápení.

PODZEMNÍ CÍRKEV V SAÚDSKÉ ARÁBII

V Saúdské Arábii jsou zakázána všechna nemuslimská náboženství. Dokonce ani západním zastupitelským úřadům není dovoleno, aby se na jejich půdě konaly náboženské obřady. Křesťanské knihy a Bible jsou v této zemi zapovězeny. Ti, kteří praktikují svou víru tajně, jsou zatýkáni a deportováni ze země. Někteří jsou před vyhoštěním ještě krutě mučeni.

Během války v Perském zálivu saúdská vláda povolila, aby americké jednotky operující na jejím území měly vojenské kaplany a dokonce jednoho rabína. Nicméně král Fahd považoval za nezbytné pozvat 350 muslimských učenců kvůli posouzení, zda muslimové mohou dovolit nemuslimům, aby je bránili.

Jistý egyptský učenec přišel s touto odpovědí: „Pokud je muslim napaden, může k obraně použít nečistého psa – tak proč by nemohl být bráněn cizincem?“

Američtí vojáci hráli pro tyto lidi roli nečistých psů. V měsitách rozněcovali obyvatelstvo muslimští kazatelé a horlili nejen proti americkým vojákům, ale i proti vlastnímu králi, který je pozval. Tyto projevy se mezi lidmi distribuovaly na magnetofonových páskách. Jejich poselství bylo jednoduché: „Loupeživí žoldáci přišli, aby nám ukradli naši ropu.“

V té době však saúdští křesťané poprvé zformovali podzemní církev. Když jeden z našich pracovníků toto shromáždění navštívil, oči účastníků každou chvíli hleděly ke dveřím v obavě, zda nebyli vyzrazeni. Na stole byly zákusky a káva, aby shromáždění vypadalo jako obyčejná party. Našemu pracovníkovi také věřící ukázali úkryt, kam se musí ihned skrýt, když někdo cizí zaklepe na dveře – mohla by to být policie. Netřeba zdůrazňovat, že všechny konkrétní informace o podzemních křesťanech v této zemi a jejich aktivitách musejí zůstat v naprostém utajení.

JAKÁ PŘEDZNAMENÁNÍ DÁT NOVÉMU ROKU?

Předznamenejme si v Novém roce nejen různá výročí a svátky, kdy máme někomu gratulovat nebo dát dar, či uspořádat nějakou oslavu, ale pamatujme také na růst našeho důvěrného obcenství s Ježíšem. Ať se naše poznání Krista neomezuje pouze na nějaký intelektuální souhlas s doktrínou, ale nechť nabývá rozměru hluboké osobní zkušenosti, vedoucí k větší lásce a ztotožnění s Ježíšem.

Ježíš sám byl dítětem, které by si za normálních okolností zasloužilo naši lítost a soucit. Narodil se ve stáji. Když byl nemluvnětem, jeho rodiče museli uprchnout ze země, aby mu zachránili život. Také proto Ježíšovo srdce tolik cítí s trpícími dětmi. Podobný soucit znají všichni, kteří s ním mají důvěrné obcenství.

HEROICKÉ DĚTI

Připomínáme si rovněž heroické děti, které mezi křesťanskými mučedníky zvláště vynikají.

Misionáři, manželé Barendsenovi – on Holanďan, ona Finka – odešli do Afghánistánu kázat evangelium. Oba dobře věděli, že by se tam mohli setkat s komunistickými nebo muslimskými teroristy. Jsouce jednoho ducha s Kristem, byli připraveni obětovat mu i své životy.

v angličtině – tento překlad vydal.

V naději, že získá podporu londýnského biskupa Tunstalla, odcestoval do hlavního města s doporučujícím listem od lorda Johna. I když se mu podařilo přimět královského kontrolora, aby ho podpořil, biskupovu přízeň nezískal. Avšak učinil dojem na jistého křesťanského obchodníka, který ho ubytoval u sebe a po šest měsíců ho podporoval.

Anglie však nebyla bezpečným místem pro Tyndalovu práci, a proto přesídlil do Německa. Odešel do Wittenbergu, kde se pravděpodobně setkal s Lutherem, a zde pokračoval dále v překladu Nového zákona, který psal s pomocí svého sekretáře Williama Roye. Celou práci pak dokončil v Kolíně na Rýnem, v tiskařském středisku Německa, kde chtěl své dílo realizovat. Kolín však v té době nebyl reformaci nakloněn, jeho plán na vytištění byl odhalen a záležitost předána senátu.

Ten vydal příkaz k zákazu tisku a k zabavení rukopisu i liter. Tyndale ale včas rozpoznal nebezpečí a utekl s již vytištěnými archy. Uchýlil se do luterského města Wormsu, kde v roce 1525 celé dílo dokončil. Následující rok pak odeslal nově vytištěné anglické Nové zákony do Anglie; s pomocí jeho přátel se brzy rozšířily do velkých měst a univerzit.

Jak anglické Nové zákony proudily do Anglie, byly nadšeně kupovány a čteny všemi kategoriemi prostých lidí, kteří po nocích četli nebo poslouchali Písmo ve svém mateřském jazyce. Někteří byli ochotni dát za jediný výtisk až pět marek nebo dát za několik kapitol Janova evangelia celou fůru sena. A přesto, že bylo

vytištěno několik tisíc výtisků, dochovaly se pouze dva.

Církevní úřady zuřily a Tunstall vydal příkaz, aby byly tyto heretické knihy zabaveny. O několik dní později byly všechny zabavené výtisky veřejně spáleny u kostela sv. Pavla. Následujícího roku zašel arcibiskup z Canterbury tak daleko, že dokonce Tyndaleho Nové zákony sám kupoval a ničil. Ale peníze se dostávaly zpět k Tyndalemu, který za ně dokonce dokázal vydat nové revidované vydání. Biskup Tunstall překlád všelijak haněl a prohlašoval, že v něm nalezl 3000 chyb. Ve skutečnosti se jednalo o pozoruhodně přesný a znalecký překlad. Ještě v dalších anglických historických překladech zůstala zachována značná část Tyndaleho textu.

Ztráta rukopisu

S plánem na překlad Starého zákona započal Tyndale se zdokonalováním hebrejštiny. Rokem 1529 započal s překládáním pěti knih Mojžišových, avšak rukopis vzal z své při ztroskotání lodi, na které se vracel do Hamburku. Za pomoci nového přítele Mylese Coverdale však vyhotovil druhý rukopis, který dospěl do Anglie v roce 1530. Později Tyndale dokončil zbytek Starého zákona až do 2. knihy královské.

Mezitím kardinál Wolsey vyslal své špehy, aby po celé Evropě pátrali po Tyndalem, kupovali a pálili všechny protestantské knihy v angličtině, na které narazí. Tyndale hledali rovněž špehové samotného krále, kterým se ho také skutečně podařilo nalézt, avšak nedokázali ho zlákat k tomu, aby se vrátil nazpět do Anglie, kde byli mezitím na hranicích upalování další protestanté.

Oba byli ubodáni k smrti. Na jejich pohřbu, prohlásil veřejně jejich pětiletý syn: „Jsem křesťan. Odpouštím těm, kteří zabili mé rodiče.“

Slyšeli jsme také o jednom muslimovi, který se obrátil na základě těchto slov, které proneslo pětileté dítě, které znalo důvěrně Ježíše.

V *Almanachu sv. Petra Klavera* z roku 1999 napsal Amelio Crotti, který byl vězněn v Číně, následující svědectví:

Ze své cely jsem slyšel matku, která konejšila svou pětiletou dcerku. Matka byla zatčena i s dítětem kvůli tomu, že protestovala proti zatčení svého biskupa.

Všichni vězni byli rozhořčeni při pohledu na utrpení tohoto dítěte. Dokonce i ředitel věznice matku káral, proč nemá se svým dítětem soucit. „Stačí, aby ses zřekla křesťanství a slíbila, že už nebudeš chodit do kostela, a pustíme tě i s dítětem na svobodu,“ sliboval.

„V návalu zoufalství žena nakonec souhlasila a byla opravdu propuštěna. Po dvou týdnech ji přinutili, aby z tribuny, před davem asi 10 000 lidí, prohlásila: „Již nejsem křesťankou.“ Její dcerka, která při matčině prohlášení stále vedle ní, jí po návratu domů řekla: „Mami, dnes s tebou Ježíš nebyl spokojen.““

Matka se své dceři snažila vysvětlit: „Ve vězení jsi tolik plakala. Musela jsem to říci z lásky k tobě.“

Siao-Mei odpověděla: „Slibuji ti, že když se kvůli Ježíši vrátíme opět do vězení, nebudu už plakat.“

Matka tedy šla do vězení a tam řediteli řekla: „Přesvědčil jste mě, abych kvůli své dceři řekla zlé věci, ale ona má větší odvahu než já.“

Obě tedy šly zpátky do vězení, avšak tentokrát již Siao-Mei neplakala.

POZNÁNÍ KRISTA, KTERÝ ŽIJE VE VĚŘÍCÍCH

Někteří znají Krista, který žil před dvěma tisíci lety. Ale to je jako kdybychom znali z Ameriky jen atlantické pobřeží. Kristus je více než Božím Synem, který žil před dvěma tisíci lety jako židovský tesař. Kristus žije také dnes ve svých učednících. Je živý se zvláštní mocí a krásou v těch, kteří nyní trpí pro jeho jméno.

Slavíme naše svátky i naše bohoslužby často jen připomínkou utrpení, které Ježíš strpěl před dávnými časy, ale zůstáváme potichu o tom, co trpí dnes.

Nepomůže ani rezignace ani reformace. Každý duchovní představený musí zkoumat sebe sama, zda je znovuzrozen, zda žije v důvěrném obcenství s Ježíšem a nemá jen povrchní poznání získané na teologickém semináři. Musí být schopen prohlásit: „Můj Milovaný je můj a já jsem jeho.“ Pak nebude kázat jen o tom, co se stalo Kristu v minulosti, ale bude sdílet Kristovo utrpení i triumf současnosti.

Ve světle toho se snažíme pomáhat pronásledovaným křesťanům, získávat druhé pro Krista a přivádět věřící k důvěrnějšímu vztahu s Ježíšem.

Děkujeme všem, kteří jsou v této práci našimi partnery a dárci.

V Kristu Váš

Richard Wurmbrand

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v lednu 1991.]

Nakonec Tyndale přesídlil do Antverp, kde ho v roce 1535 jistý Angličan Henry Phillips požádal o pomoc. Vydávaje se za luterána, byl Phillips ve skutečnosti královským špehem. Podařilo se mu zlákat Tyndaleho z jeho bezpečného úkrytu a nechat ho zatknout pochopy císaře Karla V. Šestnáct měsíců byl Tyndale držen na hradě Vilvorde poblíž Bruselu, kde byla proti němu připravována obžaloba. V jednu chvíli napsal Tyndale guvernérovi a žádal ho o teplé ošacení, lampu a zvláště o laskavé svolení mít hebrejskou Bibli a hebrejskou gramatiku a slovník.

Na soudním procesu byl Tyndale odsouzen jako heretik, avšak úředníci se ho snažili po dva měsíce přesvědčovat, aby své názory odvolal. V říjnu 1536 byl vyveden z žaláře, uškrten a jeho tělo bylo spáleno. Jeho poslední slova zněla: „Hospodine, otevři oči anglickému králi.“ Později Tomáš Cronwell nechal podle rozkazu anglického krále umístit výtisk Coverdaleho Bible do každého kostela v Anglii s výzvou veškerému prostému lidu, aby si z ní četl.

William Tyndale

Deset let před svou smrtí, když bylo jeho dílo nenávisťně páleno v Londýně, Tyndale napsal: „Pálením Nových zákonů nedělají nic jiného, než o co jsem usiloval; ani mně nemohou udělat nic víc než mě spálit, bude-li to Boží vůle. Nyní je mou povinností pokračovat v překládání Nového zákona.“ Jeho Bible, kterou dokončil jeho přítel Coverdale v roce 1535, připravila cestu pro příchod reformačních myšlenek do Anglie.

– Podle knihy *70 Great Christians changing the World* od Geoffrey Hankse

■ Jordánsko

PŘÍBĚH KHALIDA SAADA

Jordánský křesťan Khalid Saad

Třiačacetiletý Jordánc Khalid Saad se nemohl dočkat, až přijdou Vánoce 2002. Bylo to totiž poprvé, co je měl slavit jako křesťan. Khalid opustil islámskou víru začátkem roku 2002 a křesťanské svátky pro něho nabyly zcela nové aktuálnosti. Když byl ještě muslimem, znamenalo to pro něho období, které slaví nevěřící. Nyní pro něho Vánoce znamenaly připomínku narození jeho Spasitele Ježíše Krista.

Khalid se o Vánocích radoval i přes to, že za nově nalezenou víru musel přinést jistou daň: jeho rodi-

Súdán

CHCI POUZE JEŽÍŠE

„Je čas,“ řekl Williamovi hrubý muž. „Je čas, aby ses rozhodl. Je čas, aby ses podrobil Alláhově vůli.“

William Deng byl vyděšený. Dobře věděl, co se mu stane, když odmítne stát se muslimem. I když mu ještě nebylo ani deset let, viděl již mnohokrát, co s takovými lidmi udělali. Ale věděl též ještě jednu věc: existuje pouze jeden Bůh, ale bůh Mohammedův to není.

William padl do zajetí v rodné vesnici Rumbek v jižním Súdánu v roce 1997. Islámští militanti do vesnice vtrhli ráno kolem sedmé hodiny, právě když se žhavé súdánské slunce vyhouplo z ranního oparu.

Když Williamův otec uslyšel střelbu z automatických zbraní, rychle svolal celou rodinu ve snaze zachránit se včas útěkem. Popadl Williamovu sedmiletou sestru, aby mohli utíkat rychleji, ale už bylo pozdě.

„Stůjte,“ ozval se příkrý povel muslimského útočníka. „Jestli budete utíkat, tak vás zastřelím. Když zůstane stát, tak strážníkům se nebudete bát.“

Byla to samozřejmě lež, ale rodina jinou volbu neměla, a tak zůstali všichni stát. Mladý William pozoroval blížící se muže. Jejich oči, mající barvu hlavní jejich samopalů, se nenávisťně blýskaly.

William hned pochopil, co bude následovat. Ozvaly se výstřely. V okamžiku jeho otec i malá sestra leželi mrtví na zemi.

Williamova matka začala strašlivě křičet nad ztrátou svých drahých. Muži ji začali mlátit, aby přestala.

Williamova vojáci hodili do řeky. Protože neuměl plavat, začal volat o pomoc. Jeho matka se vyvlékla útočníkům a běžela mu na pomoc. Popadla Williama za ruku a vytáhla ho na břeh. Ale jeden z muslimů jí syna vytrhl z náručí a hodil ho opět do řeky. Williamova matka však nedokázala snést pohled, jak další z jejích dětí umírá a tak, nehledě na vojáky, vytáhla Williama podruhé.

Tentokrát to vojáci už nechali tak, ale vzali Williama i s matkou do zajetí. Každého ale odveklí na jiné místo. William, spoutaný na ruky, musel dlouho pochodovat s ostatními zajatci. Kdokoli by se chtěl pokusit o útěk, byl zbit nebo zastřelen.

Nakonec vzal Williama jeden z muslimských militantů k sobě domů. „Musel jsem se mu starat o ovce a kozy,“ vyprávěl William. „Pokud se nějaké zvíře ztratilo, surově mě zbili. Jednou mě dokonce mlátili tupou stranou sekery.“ Při jiné příležitosti dal majitel igelit do ohně a pak roztavenou substancí chrstl Williamovi na nahé tělo. Byla to taková bolest, že William začal zvracet. „Cítil jsem pach vlastního spáleného masa,“ vzpomínal.

To všechno William přečkal. A pak jeho majitelé rozhodli, že se musí stát muslimem.

„Já se za žádnou cenu nechtěl stát muslimem,“ prohlásil William, když vypočítal své hrozné zážitky. „Vím, že je jeden pravý Bůh, ale určitě to není ten, kterého uctívají muslimové. Ještě než mě zajali, byl jsem pokřtěn. Ježíše miluji z celého srdce a jsem křesťan.“

Hrozby se stále zvětšovaly a nakonec muslimští muži obstoupili Williama s úmyslem, že jej ubijí. Ale Bůh mu dal uniknout zcela nečekaným způsobem.

„Byl tam jeden starý muž, člen rodiny, dědeček mého vlastníka. Ten prohlásil: „Neměli byste nikoho přesvědčovat, aby přijal vaše náboženství. Jestliže on nechce a vy ho zabijete, neuděláte nic dobrého. Jestli nechce islám, nechte ho být. Nezapíjejte ho. Pokud to uděláte, pak tady s vámi nezůstanu.““

Slova starého muže Williamovi zachránila život. I později Bůh Williama několikrát zachránil a nakonec se chlapeci podařilo uprchnout a vrátit se nazpět do Rumbeku.

„Nechci islám,“ prohlašuje nyní William. „Chci pouze Ježíše.“

Přáli bychom si, aby případ Williama byl v Súdánu ojedinělý, ale bohužel tomu není tak.

Tým Hlasu mučedníků navštívil poprvé Súdán na podzim roku 1996. Od té doby jsme se tam vraceli mnohokrát. Příběhů podobných

na se ho zřekla a přišel také o práci. Když se Khalidovy rodiče dověděli, že se stal křesťanem, vyhodili ho násilím z domu a ještě to oznámili jeho zaměstnavateli. Ten neváhal a Khalida okamžitě propustil. Když se začaly blížít Vánoce, byl na tom Khalid po lidsku velmi špatně.

Jednoho chladného a větrného večera jel Khalid s jedním ze svých kamarádů automobilem do Khalidovy rodné vesnice. Vyprávěli si o blížících se Vánocích, když náhle jejich konverzaci přerušilo předjíždějící auto. Khalid v něm zahlédl dva ozbrojené muže sedící na zadních sedadlech. V okamžiku, kdy se automobilem dostal před vůz obou přátel, začali ozbrojení muži střílet.

Jako zázrakem se Khalidovi ani jeho příteli nic nestalo. Později, když ohledávali auto, našli v kapotě dvanact otvorů po kulcích. „Bylo to naše řídicí umění, které nám pomohlo zvládnout situaci při tomto vražedném útoku,“ uvedl Khalid pro Hlas mučedníků, „avšak dobře víme, že díky za záchranu patří Bohu a nikoli naší lidské schopnosti.“

Od tohoto útoku zakusil Khalid několik dalších pokusů připravit ho o život. K poslednímu incidentu došlo na jaře 2003, když šel po kraji silnice ve svém rodišti. Náhle se objevil taxík, který ho srazil na chodník. Khalid ztratil vědomí a probudil se až v nemocnici, kde zjistil, že má zlomenou ruku. Khalid nakonec pochopil, že za těmito útoky stojí jeho rodinní příslušníci. Jeden z jeho přátel Khalida přesvědčil, aby se na to zeptal přímo svého otce. A tak se Khalid vypravil k rodičům a žádal otce o vysvětlení, proč ho chtějí připravit o život. „Pokud půjdeš cestou křesťanů, jsem připraven tě zabít!“ vykřikl otec. „Nejsi opravdovým milujícím otcem, když se pokoušíš mě zabít,“ odpověděl Khalid a opustil rodný dům. Nyní je bez zaměstnání, musí se skrývat a nocuje různé u přátel. Khalid se odmítl šel křes-

fanské víry zřící. „Dokud budu naživu, Pána Ježíše se neřeknu, protože to byl On, kdo vžil pokoj do mého srdce.“ Khalid řekl zástupci Hlasu mučedníků: „Jak bych mohl opustit toho, který mé duši dává tak hluboký pokoj?“

Khalid rovněž prohlašuje rovněž, že se chce o Kristu dovědět co nejvíce a pak chce šířit evangelium mezi muslimy. „Řada křesťanů se obává hovořit o Kristu s muslimy, ale já k nim chovám lásku, protože i já jsem byl původně muslim a všechny nás přece stvořil jeden Bůh.“ Khalid také uvedl, že nejvíce k němu nyní promlouvají příběhy o apoštolu Pavlovi a prvním mučedníku církve Štěpánovi. „Podobně jako Pavel a Štěpán i já jsem zakoušel pronásledování, a přesto mě pokaždé Ježíš vysvobodil.“ Khalid uvedl, že v těch nejhrošších chvílích si vždy připomíná své oblíbené biblické slovo: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Matouš 11,28). Pamatujme na své jordánské spoluvěřící a vyprošujme pro ně duchovní moudrost a sílu.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, listopad 2003

■ Kolumbie

VRAŽDA DVOU KNĚŽÍ

Podle zprávy agentury Zenit byli v Kolumbii během minulého týdne zavražděni v průběhu necelých 24 hodin dva římskokatoličtí kněží. V obou případech policisté hledají motiv těchto násilných činů, avšak atentáty na náboženské představitelky, za kterými stojí marxistické guerrilly, jsou v této zemi běžné.

4. listopadu 2003 cestoval jednacířčítelý otec Saulo Carreño společně s jistým zaměstnancem nemocnice v Saravena, když se k nim náhle přiblížili dva muži na moto-

tomu Williamovu, příběhů, při kterých nám vstupovaly do očí slzy, jsme slyšeli bezpočet. Tyto příběhy nás burcují a rovněž zavazují, abychom vytrvale stáli při našich súdánských spoluvěřících.

Je to právě kvůli těmto bratrům a sestřám ve víře a kvůli mnoha a mnoha dalším, jejichž příběhy jsme nikdy neslyšeli, že se naše práce v Súdánu stále rozrůstá. Je to práce plná nejrůznějších úskalí. Silnice v této zemi jsou v naprosto dezolátním stavu, komerční letecká doprava zde neexistuje. Lékařskou pomoc, Bible, příkrývky a speciální soupravy nejnntnějších potřeb musíme dopravovat nákladním automobily po nebezpečných cestách anebo smluvními charterovými lety, jejichž cílem nejsou regulární letiště, ale pouze vhodná terénní místa, kde se piloti odváží přistát. Takovými místy jsou například pásy dostatečně rovného terénu, kde zvířata vypásla bujnou vegetaci, nebo prašné plochy, které jsou dostatečně pevné, aby tam mohlo letadlo přistát.

Během uplynulých dvanácti měsíců došlo vzhledem s těmto skutečnostem k určitým změnám v naší práci v Súdánu. Snažíme se opět zaměřit na naplňování hlavních cílů naší misie. Objem celkové pomoci však stále roste. Zatímco v roce 2000 jsme do Súdánu zaslali celkem 26 velkých lodních zásilek, v roce 2003 bylo již zásilek 76 a jejich celková hodnota činila více jak 37 milionů USD (asi 962 milionů Kč).

V uplynulých dvanácti měsících jsme tak poskytli 9 000 souprav s nejnntnějšími životními potřebami, které každá rodina potřebuje. Kromě materiálních položek každá zásilka také obsahovala Bibli v súdánštině.

Všechno to, co v Súdánu konáme, sleduje jeden základní cíl: stát při našich súdánských spoluvěřících, kteří podobně jako William Deng trpí, neboť „chtějí pouze Ježíše“.

– *Hlas mučedníků*, USA, prosinec 2003

Asie

ZAPOMENUTÍ KŘESŤANÉ KMENŮ KHMU A HMONG

Obyvatelstvo ostatních kmenů žijících v Laosu nazývají příslušníky kmene Khmu termínem *Kha*, což doslova znamená „otroci“. Lidé kmene Khmu jsou nejnižší a nenáviděnou skupinou laoského společenského žebříčku. Tato pozice vytvořila u těchto lidí negativní pohled na život a svou nedostatečnost často přisuzují skutečnosti, že jsou „pouhými Khmu“.

Khmu byli první obyvateli území, které je dnes známé jako Laos. Když sem před více než tisíci lety dorazili obyvatelé kmene Lao, zabrali úrodnou půdu a přinutili lid kmene Khmu utéci do hor. Po staletí pak byli Khmu jejich otroky, protože nikdy nepřijali buddhistickou víru svých dobyvatelů. Když v roce 1975 v zemi převzala vládu komunisté, utlačování kmene Khmu pokračovalo.

Příslušníci kmene Khmu jsou největší etnickou minoritou v Laosu. Podle údajů hovoří laosky pouze kolem 60% obyvatelstva, zatímco ostatní skupiny hovoří svými etnickými jazyky. Více než polovina vyznávajících křesťanů pochází právě z kmene Khmu; z celkového počtu 70 000 laoských protestantů je jich z kmene Khmu asi 40 000. Příslušníci kmene Khmu přijímají horlivě křesťanství, i když to pro ně znamená ještě větší utrpení.

V Číně, Vietnamu a Laosu přicházejí v posledních letech příslušníci desítek kmenových skupin a minorit ke Kristu v rekordních počtech. Podle Agentury *Compass Direct* se počet křesťanů v Laosu zdvojnásobil. Tito noví křesťané jsou velice horliví a jejich víra je velice cílevědomá. Máme čilé kontakty s mnoha tamními křesťanskými představiteli a nejrůznějšími způsoby podporujeme tamní věřící, aby mohli šířit evangelium v nepřátelském prostředí své domoviny.

V jednom ilegálním biblickém soustředění konaném v táboře pod širým nebem projevovali věřící z kmene Khmu takovou horlivost po Božím slovu, že se společná rozjímání nad

cyklu a začali střílet. Oba napadení muži při útoku zahynuli.

Při jiném útoku téže noci napadli neznámí útočníci čtyřiačtyřicetiletého otce Enrique Lopeze, svázali ho, nasadili mu roubků a pak ho v jeho domě v městě Villavicencio ubodali k smrti. Jeho biskup uvedl, že nemá zprávy o tom, že by otci Lopezovi někdo v minulosti vyhrožoval.

Modlete se za církevní představitel, kteří slouží v nebezpečných oblastech Kolumbie. Modlete se za řešení tamního dlouhotrvajícího konfliktu i za rebely, aby přišli k poznání živé víry a byli vysvobozeni od nenávisť a brutality svého přesvědčení.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
12. listopadu 2003

■ Egypt

PROTESTUJÍCÍ MUSLIMOVÉ PLENILI KŘESŤANSKÉ DOMY A NAPADALI KŘESŤANY

Při protikřesťanské kampani ve vesnici Al-Ayat, ležící asi padesát kilometrů jižně od Káhiry, muslimové zapalovali a plenili domy křesťanů. Jejich stížnost? Tamní křesťané si chtěli přeměnit jednu malou budovu na kostel.

7. listopadu 2003, asi v osm hodin večer, se v křesťanské části vesnice Al-Ayat seběhl dav muslimů. Demonstranti vypálili čtyři domy patřící křesťanům a dalších šest vyplenili. Zapálili rovněž osm obchodů patřících křesťanským majitelům a dalším osmi rodinám vypálili pole. Při incidentu bylo jedenáct křesťanů zraněno včetně osmnáctiměsíčního dítěte. Pět z nich muselo být hospitalizováno.

Krátce po večerních modlitbách došlo k velkým nepokojům, které se nejprve omezovaly na křesťanskou část ale nakonec se zmocnily

celé vesnice. Odhaduje se, že dav protestujících čítal okolo 5000 lidí. Byli ozbrojeni obušky a lahve s benzínem nebo parafínem. Kromě křesťanského vlastnictví se výtržníci zaměřili rovněž na samu příčinu své nespokojenosti. Zmíněnou budovu, která již nějakou dobu sloužila jako místo křesťanských bohoslužebných shromáždění, zničili muslimští útočníci tak důkladně, že podle odhadů již nebude možná její oprava. Tamní křesťanská komunita chtěla budovu přeměnit na oficiální sborovou modlitebnu. Není známo, zda k tomu již obdržela příslušné povolení, co však je nanejvyšší překvapující, je způsob odezvy muslimské komunity na pouhou možnost takové přeměny.

Kromě standardního stavebního povolení požaduje egyptský zákon pro stavbu nového kostela také souhlas prezidenta. Tento požadavek pochází z doby osmanské říše. Jde o pomalý byrokratický proces, který může trvat i celé roky a není vždy úspěšný. Pro opravu, renovaci nebo rozšíření je potřeba žádat povolení místních úřadů, které jsou vůči křesťanům ještě předpojatější.

Policie dorazila na místo nepokojů až po několika hodinách, kdy zkáza již byla dokonána, ačkoli byla o pomoc požádána již po patnácti minutách od započetí násilí. Křesťané se později snažili přednést patřičná úřední oznámení, ale setkali se pouze s typickou hostejností tamní policie vůči své komunitě. Policisté dokonce odmítli některé jejich stížnosti úředně zaznamenat.

MODLITBA: Modlete se, aby ti, kteří jsou za toto násilí zodpovědní, byli náležitě voláni k odpovědnosti. Pamatujte i na křesťany, kteří utrpěli zranění a škodu.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, 21. listopadu 2003

Božím slovem protahovala až do ranních hodin. Poslední ráno dostali zúčastnění věřící kontrolní test, který většina zvládla na výbornou. Přednášející to komentoval tak, že „zdejší křesťané jsou hladoví po Božím slově a horliví pro Pána, protože nemají občanskou svobodu a úřady je pronásledují“.

Účastníci zmíněného biblického kurzu našemu zástupci řekli: „Jsme odjakživa zanedbáváni, ale nyní přišel čas, abychom se probudili ze svého duchovního spánku a letargie. Neměli jsme po 120 let, od doby, kdy k nám poprvé přišlo evangelium, opravdového vedení ani potřebné duchovní vzdělání.“ (První křesťanští konvertité z kmene Khmu pocházejí z roku 1885, kdy do této oblasti z thajského města Chiang Mai přicestoval na slonu presbyteriánský misionář McGilvery.)

Duchovní žízeň tohoto lidu pokračuje, a to přes skutečnost, že nemají překlad Bible ve svém jazyce. Hlas mučedníků se finančně podílí na prvním překladu Písma do jazyka kmene Khmu – toto úsilí si vyžádá zhruba osm let. Prozatím jsme těm, kteří znají laosky, dali k dispozici knihu evangelií.

Duch svatý působí mezi Khmu také prostřednictvím evangelizačního vysílání křesťanských rozhlasových stanic a jednoduchých evangelizačních traktátů.

Když se takto poselství evangelia šířilo v domorodém jazyce Khmu ve třech provinciích, prostí sedláci nechali svá pole a cestovali i s rodinami celé dny, aby si mohli poslechnout zvěst o Bohu a získat audiokazety s kázáními. V roce 1997 se odhadoval počet lidí, kteří v Laosu poslouchají křesťanská vysílání, na 20 000. Dnes je tento počet mnohem větší. Nedávno jsme křesťanům kmene Khmu dopravili dvacet krátkovlnných rozhlasových přijímačů.

Vzhledem k tomu, že se lidé z kmene Khmu setkávali tak dlouho s nenávisť a opovržením, utíkají se do náruče Nebeského Otce pochopitelně horlivěji než jiní. Následující poselství, které jsme obdrželi od našeho tamního spolupracovníka, to potvrzuje:

„Dostali jsme zprávu od jistého pastora

z kmene Khmu, ve které si stěžuje, že se již dlouho nedokázal normálně vyspat, neboť je jedinou osobou v širokém okolí, která vlastní televizi s videopřehrávačem. Jeho krajané jsou tak žízniví po duchovní pravdě, že se u něho doma promítá film *Ježíš* takřka nepřetržitě. Protože noční diváci nevědí, jak video přetočit, probudí prostě pastora, aby jim dal film na začátek a mohli se dívat další. A tak se to opakuje několikrát za noc.

Ještě více vzrušující bylo, když jeden bratr, kterého právě propustili z vězení, vyprávěl o tom, jak ve vězení přiváděl své spoluvězně ke Kristu: „Jednoho dne nás vězeňští úředníci vyslyšali a při výslechu se tak rozběsnili, že jeden z nich začal mlátit rukou do stolu a nemínil přestat. V tu chvíli jsem si pomyslel: *Jen v tom pokračuj. Naši věřící spoluvězni mezitím přivedou dalších dvacet lidí ke Kristu.*“

Křesťanská rodina z kmene Khmu se modlí při studiu Písma

V roce 1988 byl zatčen mladý pastor, byl spoután řetězy a pak dán do jámy. Úřady nabídly jeho propuštění, pokud se všech 100 věřících jeho sboru zrekne křesťanské víry. Jejich záměr však zcela selhal – během krátkého času vzrostl počet věřících ze 100 na 700. V roce 1999 naši pracovníci tuto vesnici navštívili a tamním věřícím předali celé nákladní auto rýže, krátkovlnné rozhlasové přijímače, audio nahrávky křesťanského vyučování.

■ Irák

KŘESŤANÉ TERČEM ZASTRAŠOVÁNÍ A NÁSILÍ

Podle zprávy agentury *Zenit* ze 17. listopadu, jsou iráčtí křesťané v severoiráckém Mosulu vystaveni vážným případům zastrásování a násilí. Má se všeobecně za to, že minimálně za částí těchto útoků stojí vahabité, velmi přísná islámská sekta původem ze Saúdské Arábie.

Minulý týden byla před katolickou školou v Mosulu nalezena nastražená bomba, vyrobená z několika ručních granátů. Naštěstí byla zneškodněna dříve, než mohla vybuchnout, nicméně škola musela zůstat uzavřená ještě asi týden. Minulý týden si neznámý útočník vzal za cíl střelby z revolveru sídlo Syrsko-Antiochijského biskupa. Ani v tomto případě nedošlo k žádným zraněním.

Není známo, zda existuje nějaká spojitost mezi oběma zmíněnými útoky a vzrůstajícím násilím proti okupačním silám v Iráku, avšak jejich cílem byla jednoznačně irácká křesťanská komunita.

Modlete se za mír v Iráku, aby se v této zemi podařilo vytvořit účinné bezpečnostní síly, které by v zemi zajistily stabilitu. Modlete se rovněž za ochranu tamních křesťanů během těchto tak nepokojných dnů.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 20. listopadu 2003

■ Indonésie

PŘI VLNĚ NÁSILÍ ZABITI ČTYŘI KŘESŤANÉ

Více jak dva tisíce vládních vojáků muselo minulý týden zasahovat při poslední vlně nepokojů v indonéské oblasti Poso. Od neblahého výročí bombového útoku v Bali z 12. října byl v tomto regionu zaznamenán

nárůst násilí, ze kterého indonéské úřady obviňují militantní islámskou skupinu Jemaah Islamiah.

15. listopadu měli být v Poso zatčeni tři muslimové podezřelí z účasti při násilných akcích. Jeden kladl při zatýkání odpor a byl policisty zastřelen. Následující den vyšly do ulic tisíce protestujících lidí, kteří oblehli policejní stanici. Během tohoto protestu byl zabit nejméně jeden křesťan. Tři další křesťané byli nezvěštní a později byli nalezeni ubiti k smrti.

Modlete se za rodiny, které truchlí nad ztrátou svých nejbližších. Modlete se také, aby násilí v tomto regionu ubývalo a křesťané kráčeli cestou, která odpovídá jejich povolání, a byli tak svědectvím o Boží milosti a síle. Modlete se, aby ti, kteří jsou za toto násilí zodpovědní, byli vypatráni a pohnáni k odpovědnosti.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
19. listopadu 2004

■ Veliký Dar

(NAPSAL TOM WHITE,
ŘEDITEL HLASU
MUČEDNÍKŮ V USA)

Před několika týdny jsem se svou manželkou Ofélií stál u ozdobné rakve Kryštofa Kolumba ve španělské

Již jsme referovali o triapadesátiletém pastoru Thong Chan z města Udomxai (viz *Hlas mučedníků* 3/2003, str. 14–16), který je v současnosti ve vězení Ban Na. Byl kdysi vysoce postaveným úředníkem v jedné oblasti a k obrácení přišel v roce 1997, na základě poslouchání rozhlasového vysílání misijní organizace Rozhlasové vysílání pro dálný východ (FEBC). Thong Chan byl v roce 1999 zatčen, když jeho domácí sbor začal rapidně růst. Jeho „kriminální čin“ spočíval v tom, že „kázáním křesťanské víry se stal zrádcem svého národa a mluvil tak proti vlastnímu národu“. Thong Chan ve vězení samozřejmě nemá Bibli a jeho manželka nám potvrdila, že je stále fyzicky velmi slabý a neschopen chodit bez pomoci druhých. Je to důsledek těžké práce v pracovním táboře. Navíc tento bratr čelí dalšímu odsouzení, tentokrát na jedenáct let.

VÝNOS 92

V červenci 2002 podepsal laoský ministerský předseda vládní výnos 92, nový zákon o náboženské svobodě v Laosu nesoucí název „Kontrola a ochrana náboženských aktivit v Laoské lidově demokratické republice“. Podle agentury *Compass Direct* se nejistá komunistická vláda snaží skloubit marxismus s buddhisticky laděným nacionalismem. Mnoho laoských křesťanů je přesvědčeno, že snahou tohoto výnosu je ještě více posílit moc místních úřadů při potlačování křesťanských aktivit.

Od chvíle, kdy byl výnos 92 podepsán, jsme obdrželi informace, že úřady navrátily asi 10 % církevních budov, které byly předtím zkonfiskovány. Takto chce vláda působit dojemem, že dává křesťanům větší svobodu.

Ve skutečnosti však v listopadu 2002 proběhlo v různých oblastech minimálně dvacet „převýchovných“ seminářů, jejichž cílem bylo přinutit křesťany, aby se vzdali své křesťanské víry. Ve vesnicích napříč celým Laosem jsou křesťané zatýkáni za jakoukoli evangelizační aktivitu.

26. prosince 2002 bylo zatčeno ve vesnici Dong Phoung sedmáct křesťanů za pouhé slavení Vánoc. Po dvou dnech byli propuštěni s výstrahou, že pokud budou o svém zatčení hovořit, budou to úřady považovat za „zradu vlastního národa“.

10. ledna 2003 bylo zatčeno šest křesťanů za návštěvu sboru ve vesnici Phongsima. Dostali každý pokutu v přepočtu asi 700 Kč (což pro ně znamená asi dvoutýdenní plat) a o šest dní později byli všichni propuštěni.

16. ledna 2003 bylo zatčeno šest křesťanů z vesnice Kengkok za „ilegální náboženské shromažďování“. Podle naší poslední informace jsou dosud drženi ve vězení Savannahkhet.

Dalším zatčeným pastorem z kmene Khmu byl bratr Peto. Po třech letech věznění, ke kterému byl odsouzen za evangelizaci, byl propuštěn a ihned podnikl dlouhou cestu džunglí, aby se zúčastnil tajného biblického semináře, který financoval Hlas mučedníků. Na semináři získal řadu evangelizačních materiálů, se kterými se vrátil do svého kraje, aby tam zase šířil evangelium. Po čase byl opět zatčen. K tomu, aby dlouho nezůstal ve vězení mohou přispět i naše přímluvy.

Dalším křesťanem z kmene Khmu, který byl 18. března 2003 již po několikáté zatčen, je bratr Khamsay. Ten při posledním pobytu ve vězení přivedl ke Kristu dva své spoluvězně, kteří s ním sdíleli celu. Po propuštění se nově obrácení vrátili do své vesnice, radostně tam svědčili svým sousedům a modlili se i za uzdravení některých nemocných. Jeden muž, který byl skutečně uzdraven, se ptal, jak by mohl poznat i on Ježíše. Poslali ho do vesnice, ve které žil Khamsay. Nakonec šla s tímto mužem celá skupina duchovně hladovějících vesničanů. Když dorazili do vesnice, ptali se nějakého muže, kde bydlí Khamsay. Naneštěstí se jednalo o horlivého člena komunistické strany. A tak záhy byl Khamsay opět zatčen, tentokrát jen na šest dní. Předtím však stačil ještě posloužit těm, kteří za ním vážili tak dlouhou cestu.

24. března 2003 byli zatčeni dva další křes-

Seville. Nebyla to dlouhá rakev, neboť Kryštof Kolumbus byl mužem malé postavy, avšak gigantem v historii.

Kryštof Kolumbus byl nepochybně mužem, který byl na svých cestách do neznámých dálek připraven trpět, a to i přesto, že se dnes diskutují některé otázky o jeho osobních ambicích a motivech finančních. Je nepochybné, že král Ferdinand s královnou Isabellou chtěli více moci a bohatství. Královský pár byl tak zaujat Kolumbovou vidinou, že se rozhodli jeho cestu financovat. Ale nesloužili tím jen Kolumbovým odvažným snům, ale uspokojili tak rovněž žádost vlastních srdcí.

I když se svět od těch dob dramaticky změnil, přesto mě zaujala jedna dramatická skutečnost: nehledě na čas, místo či události mají všichni lidé s vizí – ať dobrou nebo zlou – jednu věc společnou: srdce, jež hoří vášní.

Dávno předtím, než zde byla nějaká misijní organizace, mezinárodní pracovníci, e-mailové zprávy nebo digitální fotografie či biblická vize o „pamatování na ty, kteří jsou v okovech“, zde bylo planoucí srdce našeho zakladatele, pastora Richarda Wurmbanda, sedícího v rumunském komunistickém vězení. Když Richard a Sabina cestovali po světě a hovořili o krutostech páchaných na křesťanech, otevřel Bůh svou zásobárnu finanční pomoci prostřednictvím své církve. Sabina Wurmbandová to popsala tak, že pronásledovaní křesťané mají takto „obecenství“ s věřícími, kteří žijí ve svobodném světě.

Vidění manželů Wurmbandových se naplňuje ještě dnes. Horliví křesťané svobodného světa tím, že podporují potřebné, naplňují vidění pronásledovaných křesťanů, jejichž srdce hoří vírou a překonává i ty nejhorší okolnosti. Tato vášnivá touha nás žene často vpřed, i když to vypadá, že naše tělo a mysl již do-

spěly až na okraj svých možností. Právě toto zakoušel prorok Jeremiáš, když ho nechal uvěznit prorok Paščúr, který nebyl spokojen s Jeremiášovým proroctvím zkázy:

Přemlouvals mě Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotva že promluví, úpím, přivolávám si násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny. Řekl jsem: „Nebudu je připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit,“ avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je zavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu“ (Jeremiáš 20,7–9).

Jeremiáš nedokázal zadržet Boží slovo i přesto, že jeho mysl a tělo byly unaveny a připraveny se vzdát.

Jsem šťasten, že jsem ve svém životě mohl poznat řadu takových lidí. Když jsem v uplynulých letech cestoval od jednoho národa k druhému a hovořil s pronásledovanými křesťany, byla moje zkušenost podobná. Byl jsem vždy nesmírně povzbuzen a také zavázán být věren vidění misie pomáhající pronásledovaným křesťanům. Břemeno jejich utrpení mě vždy nově zatížilo. Oni vskutku činí víc, než mohou unést. Šíří poselství o milosrdném Bohu uprostřed nejhoršího zla, které může lidské srdce vyprodukovat.

Radujeme se, že jsme právě tento měsíc vydali novou knihu s názvem „Ohnivá srdce“, která vypráví pohnuté příběhy osmi odvážných křesťanských žen. Všechny jsou puzeny neviditelnou silou, přesahující přirozené lidské chápání, která láskyplně táhne lidi blíž k jedinému pravému Bohu.

Jednou z těchto žen je i Ling. Když s ní naši pracovníci dělali rozhovor, chtěla co nejdříve zanechat povídání o svém třiletém pobytu v pracovním táboře. Chtěla

řít, že druhým svědčili o Kristu. Jejich jména jsou Van Tha a Sai Phone.

30. března 2003 nechaly komunistické úřady strhnout budovu kostela v jedné vesnici kmene Khmu a o tři dny později místní policisté zatkli dva hlavní představitele tamní křesťanské komunity.

29. dubna 2003 přineslo Laoské hnutí za lidská práva informaci, že vládní vojáci zapečetili ve vesnici Kengkok budovu kostela, vyhnali z vesnice všechny křesťany, a udělali z nich tak bezdomovce. Další křesťané, kteří se jim snaží poskytovat útočiště, jsou ve velkém nebezpečí. Z těchto křesťanů známe tři jménem – jsou to Vang, Mata a Hiang.

Jak je z těchto událostí patrné, vládní i duchovní mocnosti nepřátelské křesťanům stále hrají svou průhlednou hru na zavírání a opětovné otevírání kostelů. Ale skutečným klíčem je vždy evangelizace. Úřady laoské provincie Phongsaly prohlásily, že křesťané mají svobodu vyznání, ale nikoli svobodu k proselytismu. Také tento postoj naznačuje skutečný duchovní postoj vlády ke křesťanství, který je nakonec podobný jako v Číně

Tito věřící z laoského kmene Khmu drží námi darované evangelizační materiály. Před úřady je však musejí skrývat.

nebo Vietnamu. Právě i z tohoto důvodu se naše hlavní vánoční kampaň letos zaměřila na „neznámé“ kmeny v těchto jmenovaných státech.

HORLIVÍ HMONGOVÉ – NEZNÁMÍ „DIVOŠI“

Jak mohou být křesťané „neznámí, a přece dobře známí“, jak to popisuje apoštol Pavel ve své dlouhé větě v 2. Korintským 6,4–10? Můžeme být nedůležitými a „neznámými“ sekulárnímu světu, a přesto velmi dobře známými našemu Pánu i zástupu jeho andělů. Kmen Hmong, žijící na území Laosu, Číny a Vietnamu, je ve světě neznám, ale přesto je jistě velmi milý Bohu pro své horlivé evangelizační úsilí. V současné době se počet příslušníků tohoto kmene odhaduje na 13 milionů.

Misijní organizace *Operation World* přinesla zprávu, že protestanté a nezávislé křesťanské skupiny rostou ve Vietnamu třikrát více než buddhisté a nenáboženská přesvědčení (ateisté, komunisté atd.). Samotných křesťanů kmene Hmong žijících pouze ve Vietnamu se nyní odhaduje na 100 000 a křesťanů tohoto kmene žijících v Číně na 400 000. Mnozí z nich slyšeli poprvé evangelium díky krátkovlnnému rozhlasovému vysílání FEBC. Vysílání této misijní společnosti a naše evangelizační literatura přichází k Hmongům ve všech třech jmenovaných státech.

Podobně jako kmen Khmu, trpěli i Hmongové po staletí útlakem. Čínská dynastie Ming byla první vládou, která si vzala za cíl vyhladit Hmongy jako nežádoucí „divochy“. V letech 1368–1644 poslali císaři dynastie Ming na osmdesát vojenských výprav (tedy zhruba jednou za tři roky), které měly vyhubit Hmongy v jihočínských provinciích.

V roce 1800 se proti Hmongům shromáždila ohromná armáda tvořená vojáky ze sedmi čínských provincií. Toto gigantické úsilí bylo kriticky označováno jako „použití kopí na slony k hubení králíků“. Během tohoto tragického krvavého vraždění přišlo násilně o život asi na půl milionu Hmongů.

pouze předat hlavní zkušenost, kterou tam udělala: „Věřím, že utrpení je školou, a já jsem vždy připravena se vrátit do této ‚učebny‘, bude-li to nutné.“

Ling ale nebyla motivována pouhou poslušností. Její srdce prozrazovalo, že ještě silnější motivací byla její láska ke Spasiteli.

Když Purima byla dospívající dívkou, seděla v nepálském vězení obklopena samými kriminálníci. Celé měsíce bojovala se zoufalstvím a depresemi a snažila se v sobě znovu zažehnout horlivost pro Krista, věříc, že právě on s ní má ve vězení svůj plán. Pak konečně přišla inspirace. Týden po týdnu si strádala svůj malinký plat, který obvykle padl na příděl potravin a další nezbytné věci. A pak na Štědrý den překvapila ostatní vězněné ženy pozváním na hostinu, kterou si mohla koupit za našetřené peníze. Při jídle pověděla ostatním ženám o Boží lásce.

Podobně jako Jeremiáš nedokázaly ani tyto ženy ignorovat Boží lásku hořící v jejich srdcích a musely se o ní nepřetržitě sdílet s ostatními. Ano, mnohokrát si již myslely, že to musejí vzdát, ale jakýsi určující impuls vytrvat v lásce jim dodal sílu kráčet dál.

Řadu staletí před Ling i Purnimou žil ve starověkém Řecku křesťan, jehož všichni známe jako člověka, který Bohu zasvětil všechny své peníze a vášnivě toužil následovat Pána. Mám na mysli Mikuláše z Myry.

Mikuláš tajně vhodil měšce s penězi oknem do jistého domu, aby tím zachránil tři dívky, které by jinak byly prodány do nevěstince, neboť neměly potřebné věno. Tim, že použil svého dědictví, aby pomohl chudým, následoval rozhodným způsobem Kristovy šlépěje. Jindy zase pomohl na svobodu třem vězňům neprávem obviněným ze vzpoury, a tak je zachránil před popravou.

Jeho nebojácný křesťanský postoj mu ovšem zjednal řadu nepřátel.

23. února 303 zahájil císař Dioklecián jednu z nejdelších a z nebrutálnějších perzekucí křesťanů v historii. Věřícím nechal pálit svítky Písma, konfiskoval jim domy a majetek nechal vyházet na ulici. Křesťané byli popravováni v takovém počtu, že popravčí zemřivali vyčerpáním a museli se ve službě střídát.

Během tohoto období pronásledování byl Mikuláš uvězněn a pálen rozžhaveným železem. Sotva se uzdravil z tohoto mučení, přišlo další za to, že odmítl popřít Ježíšovo Božství.

Ke konci pronásledování jistý populární kazatel učil, že Ježíš nebyl Bohem. Tento kazatel napsal o Ježíši rouhačskou píseň, kterou začali mnozí zpívat po ulicích. Tato protikřesťanská doktrína rovněž rozdělila církev.

Při sněmu křesťanských pohlavářů, z nichž mnozí prošli velkým utrpením, začal onen kazatel zpívat svou rouhačskou píseň. Mikuláš k němu přistoupil a udeřil ho přes ústa. Snad se mu v té chvíli vybavil příběh o Ježíši, který z chrámu vymrskal penězoměnce.

Mikuláš dostal zákaz kázání a svá poslední léta strávil v sirotčinci, kde se staral o nejchudší děti.

Mikuláš zemřel 6. prosince 343 ve věku asi devadesáti let. Později byl prohlášen za svatého a my ho známe jako sv. Mikuláše. Mikuláš, naplněn Boží láskou, snášel nejrůznější příkoří, neboť se rozhodl následovat Krista. Jeho život byl darem ostatním – a tak by tomu mělo být i s námi. Srdce hořící jasným svědectvím daru Boží lásky je mnohem důležitější než jakákoli společenská prestiž.

O Vánocích jsme si připomínali svatý dar narozeného Ježíše – Spasitele, kterého Bůh položil k našim nohám. Nechť je nám to na oplátku připomínkou, že naši pronásledova-

O pět let později se Hmongové vzbouřili proti svým čínským usurpátorům, ale tehdejší vládci dynastie Han odpověděli opět krutým způsobem. Při dobývání území Hmongů povraždili v každé vesnici veškeré obyvatelstvo, ať se vzdali nebo ne. A tak na konci osmnáctiletého období masakrů zůstala jen desetina někdejšího Hmongského obyvatelstva.

Hmongové pak hledali útočiště v odlehlých horách jižní Číny a severní Indočíny. Během krvavého čínského útlaku začalo hmongské obyvatelstvo pronikat na území severního Vietnamu a Laosu. Zde Hmongové žili vysoko v horách a v nepřístupných údolích, kam by se armádní jednotky již sotva dostaly. V těchto vysokých polohách nacházeli určitou svobodu, ale museli se potýkat s nedostatkem vody, drsným klimatem, které poskytovalo jejich zemědělskému hospodaření jen malé výnosy.

Ale ani vysoké hory nedokázaly Hmongy ochránit před tykadly komunismu, který získal v padesátých letech v této oblasti moc.

Dnešní křesťané z kmene Hmongů jsou zatýkáni, vězněni a v pracovních táborech musejí otrocky pracovat, nejčastěji při výrobě cihel. Jiným vojáci vypalují domy a pak je přinutí odejít z jejich rodiště.

Již jsme několikrát referovali o tom, že Hlas mučedníků vytiskl v roce 1997 první komplet-

Tito hmongští křesťané, podobně jako jejich spoluvěřící z kmene Khmu, utíkají před policejním terorem. Snažíme se je finančně podporovat, aby měli na potřebné potraviny, stany a další životní potřeby.

ní vydání patnáctisetstránkové Bible v jazyce Hmongů.

Nyní v tomto jazyce připravujeme vydání barevné evangelizační publikace „On žil mezi námi“, která, jak věříme, bude účinným evangelizačním nástrojem v hmongských vesnicích.

Tito hmongští pastoři dostali kompletní překlad Písma ve své mateřštině, který byl vůbec poprvé vytištěn naší misijní organizací.

Zbývá ještě zodpovědět otázku, proč se křesťanství právě mezi oběma zmíněnými kmeny, které stojí na okraji společnosti, šíří s takovou silou? Klíčem k tomu je asi skutečnost, že tito utlačovaní lidé mají velmi blízko k pomoci v Ježíši Kristu, neboť hlavní překážka víry – pýcha – hraje v jejich myslích

Laoské vězení Luang Prabang, kde je vězněno mnoho křesťanů z kmenů Khmu a Hmong.

ní bratři a sestry, ano i my sami, jsme dáni Jemu. Naše životy se mají stát zlatem, kadidlem a myrhou, ležícími u jeho nohou.

– *Hlas mučedníků*, USA,
prosinec 2003

■ Pákistán

KŘESŤANSKÝ CHLAPEC
UNESEN, BIT A NUCEN
KONVERTOVAT K ISLÁMU

Patnáctiletý chlapec z pákistánské provincie Sind byl unesen a dán do islámské náboženské školy, kde chlapce bili a nutili, aby se stal muslimem.

Zeeshana Gilla unesli 7. listopadu 2003 přímo za denního světla, když vracel domů ze školy. Únosci ho dali do madrasy (islámská náboženská škola), kde ho bitím nutili, aby vyznal islámské krédo. Následně mu únosci sdělili, že se stal muslimem a pokud by chtěl přejít zpátky ke křesťanství, zabijí ho. Chlapec se musel denně postit a později ho únosci dokonce začali učit používat zbraň a granáty.

Jeho vyděšená matka, která pracuje v Civilní nemocnici v městě Sargodha, byla informována o jeho pobytu tři dny po únosu zástupcem mešity, které je přidružena k madrase. Bylo jí řečeno, že její syn Zeeshan dobrovolně přestoupil k islámu a není tedy důvod, proč by jí měl být navrácen. Zoufalá matka se obrátila na místní soud, který do madrasy vyslal soudního pověřence. Ten se skutečně setkal se zastrášeným Zeeshanem, který mu sdělil, že přijal islám dobrovolně. Soudní pověřenec však chlapcovou výpovědí nebyl dostatečně spokojen a tak nařídil řediteli madrasy, aby se i s chlapcem dostavil k soudnímu přelíčení, které se konalo 14. listopadu.

Toho dne byla na soudním přelíčení také chlapcova matka. Ta ne-

vycházela z údivu, když slyšela, jak její syn v bezpečí soudní síně podává důkazy o tom, že přijal islám na základě svého svobodného rozhodnutí a že půjde k matce domů, jediné když i ona přestoupí k islámu! Matka naléhavě prosila soudce, aby si směla se synem pohovořit mezi čtyřma očima. Soudce jí však řekl, že to nepovažuje za nutné, neboť je přesvědčen o tom, že její syn je chytrý a citlivý chlapec a i když je ještě malý, má právo stát se muslimem. Protože rozhodnutí soudu bylo neodvolatelné, Zeeshanova matka byla nyní bezmocná.

20. listopadu směl Zeeshan poprvé opustit madrasu, aby si z domova odnesl své šaty a další věci; madrasa však s chlapcem poslala doprovod. O čtyři dny později mu únosci sdělili, že bylo rozhodnuto, aby byl okamžitě nasazen do džihádu v Kašmíru, kde by měl „šírit islám“. Ředitel školy mu řekl, že smí zajít domů, aby se rozloučil s matkou – poprvé sám. A právě tehdy Zeeshan konečně pověděl matce plnou pravdu: jak ho unesli, násilně přinutili konvertovat k islámu a jak ho drželi v madrase proti jeho vůli.

Chlapečova rodina ihned odletěla do Láhaur, kde kontaktovala organizaci „Centrum pro právní pomoc, podporu a urovnání“ (CLAAS). Ta později o celé věci informovala Barnabas Fund.

Modlete se za Zeeshana, jeho matku i jeho mladší bratry. Modlete se za práci organizace CLAAS, která podporuje řadu pronásledovaných křesťanů v Pákistánu a jejichž zaměstnancům je nepřetržitě vyhrožováno.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie,
16. prosince 2003

mnohem menší roli než u jiných, kteří jsou pyšní na svůj národ, kulturní tradice, atd. A tak tito horliví křesťané jsou pro nás vzorem nejzákladnější podstaty Kristova kříže, který ruší veškerou lidskou chloubu a vyzdvihuje zásluhy a slávu Páně.

– Tom White *Hlas mučedníků*, USA,
prosinec 2003

Angola

KOMUNISTICKÉ „ZNOVUZROZENÍ“

Po dobu 500 let trpěli Angolané pod jhem portugalské koloniální nadvlády a institucionalizovaného otroctví. To pokračovalo až do roku 1974 v nové moderní formě procesu asimilace, který upíral základní lidská práva většině Angolanů, kteří si zachovávali svoji kulturu a svébytnost a odmítali se asimilovat do portugalské kreolské kultury. Boj Angoly za nezávislost na portugalské koloniální nadvládě začal na konci padesátých let. V boji proti Portugalcům se zformovala tři národně-osvobozenecká hnutí: komunisticky orientované MPLA, které vedl Agostinho Neto v Luandě, FNLA vedené Holdenem Robertem na severu země, a hnutí za nezávislost celé Angoly UNITA, které vedl Dr. Jonas Savimbi. Státní převrat v Portugalsku v roce 1974 vedl k podepsání tzv. Alvorské dohody, která slibovala pokojné předání moci od Portugalců přechodné vládě národní jednoty, složené ze zástupců tří národně-osvobozeneckých hnutí MPLA, FNLA a UNITA. Nezávislé volby se měly konat v roce 1975. Nikdy k nim však nedošlo. Na pozvání Portugalska vtrhlo do Angoly na 1 500 kubánských vojáků, kteří vytlačili nekomunistická hnutí FNLA a UNITA pryč z hlavního města Luandy. Marxisticko-leninské hnutí provedlo v Angole státní převrat, který byl předznamenáním období 27 let války a krutého a nelidského teroru.

Pronásledování křesťanů Portugalci se jevilo jako velmi mírné ve srovnání s genocidou

a se zvěrstvy páchanými na křesťanech a všech ostatních, kteří se odmítali podrobit ateistické nadvládě marxistického hnutí MPLA. Všech deset misijních stanic založených severoamerickými misionáři, které se staly centrem nejen křesťanského života v Angole, ale staraly se též o rozvoj zdravotnictví a vzdělání, bylo zničeno režimem MPLA. Angolský diktátor Agostinho Neto sliboval ve svém veřejném projevu v Luandě v roce 1977 vymýcení Bible a všech forem křesťanské víry v Angole. Neto zemřel v roce 1979 za velmi podivných okolností v Moskvě na operačním sále. Nahradil ho současný prezident a vůdce MPLA José Eduardo Dos Santos, který ani není původem z Angoly. Byl vycvičen v Moskvě a jeho první žena byla dokonce Ruska. José Eduardo Dos Santos dokončil marxistickou revoluci v Angole. Všechny formy křesťanské víry byly komunistickým režimem kriminalizovány. Vlastnictví Bible, kázání a další formy praktikování křesťanské víry byly považovány za kontrarevoluční podvratnou činnost. Kostely a modlitebny byly zbořeny nebo přeměněny na kasárna či vězení. Kazatelé, katecheti i jiní laičtí křesťanští pracovníci byli mučeni, vězněni a popravováni bez jakýchkoli soudních procesů. Mnoho tisíc jich bylo posláno do nechvalně známého koncentračního tábora São Nicolae v oblasti solných dolů v jihozápadní provincii Cunene. Tam byli spolu s ostatními vězni svědomí mučeni, znásilňováni a podrobováni nelidským nuceným pracím. Bez náležité stravy a lékařské péče jich mnoho tisíc v těchto nelidských podmínkách zahynulo. Koncentrační tábor São Nicolae dodnes slouží k věznění oponentů totalitního komunistického režimu. Období relativního příměří a klidu v roce 1991 bylo v roce 1992 znovu vystřídáno novým terorem po komunisty zfalšovaných podzimních volbách. „Noc dlouhých nožů“ 31. října 1992 zahájila období necelých tří týdnů hrůz a teroru, ve kterých bylo jen v Luandě ozbrojenými Lidovými milicemi zavražděno na 20 tisíc odpůrců komunistického režimu z řad

■ Bělorusko

CÍRKEV SE SCHÁZÍ I NAVZDORY POKUTĚ

Podle zprávy z 12. prosince, kterou vydala agentura Forum 18, se členové neregistrované letniční církve z města Kobrin, ležícího nedaleko Brestu v jihozápadním Bělorusku, rozhodli, že se i přes pokutu, uloženou pastorem sboru Nikolaji Rodkovičovi, budou dále scházet k bohoslužbám.

Podle běloruských zákonů jsou veškeré neregistrované náboženské aktivity ilegální.

Jak nám sdělila manželka pastora Tamara Rodkovičová, Nikolaje Rodkoviče předvolali na místní úřad, kde se ho snažili přesvědčit, aby sbor zaregistroval. Když odmítl, dostal pokutu 50 000 rublů (asi 600 Kč), kterou měl zaplatit do deseti dnů.

Sbor existuje už od roku 1952 a má kolem tří set členů.

Mnoho sborů v bývalém Sovětském svazu se odmítá registrovat, protože se lidé obávají vměšování úřadů do záležitostí církve, které zažili za vlády Sovětů.

Modlete se za církve v Kobrinu i ostatní církve v Bělorusku, pronásledované pro víru.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
17. prosince 2003

■ Indie

HINDUISTIČTÍ BOJOVNÍCI NAPADAJÍ KOSTELY, ZNÁSILŇUJÍ JEPTIŠKY

Poslední vlna útoků ve východním indickém státě Orissa přerostla ve vandalismus na církevních budovách, pálení Biblí, křesťanské literatury a obrazů s Ježíšem. Také došlo ke znásilnění jeptišky.

Koncem listopadu asi dvanáct čle-

nů militantní hinduistické organizace *Bajrang Dal* přepadlo kostel v Deogaru, kde zabavili a spálili stovky knih. Podle posledních zpráv za incident nikdo nebyl potrestán. Policie tvrdí, že útočníci protestovali proti nedávné konverzi čtyř rodin ve vesnici Ambulpani, kde působí pastor John Nayak. Útočníci také v pastorech nepřítomnosti vtrhli do domu Nayakových a zničili ho. Organizace *Bajrang Dal* byla zapletena do upálení misionáře Grahama Stainese a jeho dvou synů v roce 1999.

20. listopadu militantní hinduisté demonstrovali před vládním budovami, kde pálili obrazy Ježíše, Bible a křesťanskou literaturu. Dav také vtrhl do katolického kostela ve vesnici Rajamunda, kde rozbil okna a znásilnil jeptišku. Pak odtáhl za úředníkem pro občanské záležitosti, kde protestoval proti přibývání konvertitů. Úředník se však křesťanů zastal: nedělají nic nezákonného.

Stát Orissa je převážně hinduistický a u vlády je nacionalistická hinduistická strana *Bharatiya Janata*, jež je silně proti konverzi hinduistů ke křesťanství. Orissa ještě se dvěma dalšími indickými státy má proti konverzi zaměřené zákony. Podle nich ti, kteří chtějí konvertovat, musejí ke konverzi získat písemné povolení od místního úředníka pro občanské záležitosti.

Modlete se za to, aby vláda potvrdila práva křesťanů a dalších náboženských minorit na svobodné praktikování víry. Modlete se za to, aby další lidé navzdory nepříznivým zákonům přicházeli ke Kristu. Modlete se za emocionální i fyzické uzdravení znásilněné jeptišky. Modlete se za pokoj myslí a srdcí všech křesťanů z Orissey a ostatních oblastí Indie, kde se militantní skupiny snaží zabránit šíření evangelia.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
12. prosince 2003

křesťanů kmene Ovimbundu a Bakongo. Dalšíh 30 tisíc jich bylo zabito v okolních provinciích. Tyto události vedly k novému rozhoření občanské války. Před západními mocnostmi se však komunistická vláda snažila vystupovat jako demokraticky zvolená a legitimní moc. V roce 1993 byli opoziční poslanci na jednání parlamentu denně voděni přímo z vězeňských cel s hlavními samopalů v zátylku. V parlamentních lavicích se měli účastnit na „demokracii“ před televizními kamerami a demonstrovat tak světu, že navzdory „určitým neregulováním“ při volbách Angola učinila přechod od totalitní komunistické vlády jedné strany k pluralitní parlamentní demokracii. Po jednání v parlamentu se však vraceli zpět do vězeňských cel. Jedinou odezvou západních demokratických států byla „tichá diplomacie“, která měla umožnit navázání cílých hospodářských vztahů s Angolou bohatou na ropu. Nevysovitelným zvrhlostem, které páchal režim diktátora Dos Santose na zvolených představitelích opozice a desetitisících jejich příznivců, včetně nesčíslných vražd, znásilňování žen, kastrací mužů, elektrických šoků, hladovění, psychologickému mučení, používání che-

Kostel v misijní stanici Dondi v provincii Huambo, který byl původně přeměněn na kasárna kubánských vojáků, po té na vězení pro křesťany, nakonec rozbombardován.

mických zbraní a mnoha jiných nevyslovitelných krutostí páchaných na civilních odpůrcích totalitního režimu, však nevěnovaly západní sdělovací prostředky téměř žádnou pozornost. I v nedávných letech 1997 až 2002 zemřelo několik set tisíc Angolanů v důsledku totalitní politiky tzv. „rozšíření ústřední vlády“, mnozí uprchli do sousední Namibie a Zambie. Někteří z nich byli i tam pronásledováni a odvečeni zpět do Angoly či zabiti přímo v utečeneckých táborech. Zástupci HM se sešli s pastorem evangelikální kongregace, který byl očitým svědkem mnoha zvěrstev prováděných představiteli MPLA, včetně použití chemických zbraní proti civilnímu obyvatelstvu. On sám se teprve před několika týdny vrátil z exilu v Zambii. Obyvatelé vesnic, kteří kruté útoky MPLA přežili, byli pak často pod hrozbou téhož násilí nuceni křivě svědčit před televizními kamerami, že zpusťování vesnice bylo dílem opozičního hnutí UNITA.

Ani v současné době úsilí komunistické vlády o upevnění totalitní moci nepolevuje. Podle angolské ústavy se křesťané smějí scházet pouze v oficiálně schválených a registrovaných církvích. Veškeré křesťanské aktivity včetně setkání s cizinci musí být „hlášeny“ na místním oddělení pro náboženství a kulturu. Na některé biblické texty není dovoleno vůbec

■ Srí Lanka

VLNA NÁSILÍ PROTI KŘESŤANŮM NA SRÍ LANCE

Minulý týden Hlas mučedníků referoval o sérii útoků na církve na Srí Lance, k níž došlo během posledního listopadového víkendu (viz <http://www.persecution.net/news/srilanka16.html>). První prosincový víkend byl svědkem dalšího tuctu násilných činů spáchaných na křesťanech.

Během prvního prosincového víkendu byla v Ampegamě přepadena malá skupina věřících, kteří se sešli k modlitbám. Násilníci zbili několik účastníků modliteb a také pastora, jenž modlitební shromáždění vedl.

7. prosince nábožensky motivovaní útočníci přepadli tři kostely v městě Bulathkohupitiya v kegalleské oblasti. Rozkradli vybavení, jeden z kostelů zapálili a členy církve zbili. Téhož dne dav obklíčil církevní budovu sboru církve *Assembly of God* v Deraniyagale, rozbil okna a dveře budovy, zapálil vybavení a ohrožoval na životě církevní pracovníky, kteří v budově bydleli.

9. prosince odpoledne se v Embilipitívě v ratnapurské oblasti shromáždily skupiny buddhistů. Jejich mluvčí prohlašovali, že křesťanské kostely jsou ilegální a měly by být zničeny. Policii zakázali zasahovat. Toho večera některé křesťanské organizace poznaly, jak jsou tyto skupiny nebezpečné. Policii se podařilo zabránit útoku na místní sbor *Assembly of God*, avšak kancelář organizace *World Vision* a katolický kostel ušetřeny nebyly. Vojáci z nedalekého vojenského tábora se snažili zabránit zapálení katolického kostela, ale rozvášnění lidé jim nedovolili zasáhnout, protože prý mají pověření „z vyšších míst“. Když dav místo opustil, vojenský důstojník

Na nárožích angolských ulic se tyčí billboardy připomínající 46. výročí založení komunistického hnutí MPLA.

oheň uhasil. Vzhledem k šířícím se násilnostem policie varovala před možným útokem na místní sbor *Assembly of God* v nedalekém Udawalawe. Po odchodu policistů asi třicet lidí obklíčilo kostel, rozbili okna a zapálili nábytek. Pastorovi se podařilo utéci bez zranění, ale dům dalšího pastora rozbili násilníci kameny.

Modlete se, aby narůst násilnosti ustal. Modlete se za moudrost pro pastory a vedoucí církví, aby dokázali své členy převést přes toto nebezpečné období. Modlete se za uzdravení zraněných a za finanční zdroje potřebné na opravy zničených církevních budov.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
17. prosince 2003

■ Vietnam

ZATÝKÁNÍ KVŮLI DISTRIBUCI KŘESŤANSKÝCH LETÁKŮ

Po zahájení 22. her jihovýchodní Asie (Seagames, 5. prosince) se z Vietnamu dostaly zprávy o střechách mezi křesťany a příslušníky veřejné bezpečnosti, které byly vyvolány distribucí křesťanských letáků. Členové domácích sborů, kteří často horlivě zvěstují evangelium, zjevně zorganizovali rozdávání křesťanských letáků a literatury obsahující svědectví známých křesťanských sportovců a dostali se tak do konfliktu s omezeními náboženské svobody v této komunistické zemi.

Zpráva agentury Reuters z 8. prosince z Hanoje přinesla informaci o zadržení sedmi vietnamských studentů za rozdávání „letáků propagujících křesťanství“. K zatčení došlo 4. prosince, v předvečer zahájení her. Úřady trvají na tom, že studenti nebyli zatčeni, jen předvoláni k výslechu, protože vyvolávali nepokoj. Policejní představitelé uvedli, že

kázat. Asi 35 % pastorů se odmítá podřídit vedoucím představitelům církví, kteří jsou zkompromitováni spoluprací s komunistickým hnutím MPLA. Těmto pastorům je však odepírána finanční podpora ze strany vedení kongregací. „Poslušné“ sbory však dostávají finanční a jinou materiální podporu od oblastních i místních funkcionářů MPLA. Křesťané, kteří se scházejí „nelegálně“, jsou neustále zastrašováni zkompromitovanými církevními představiteli i nepřímo příslušníky tajné policie přes blízké příbuzné a přátele. Ti, kteří i přes tato „varování“ pokračují v nelegálním setkávání, se pak obvykle stanou terčem útoků neznámých chuligánů, organizovaných Lidovými milicemi. Úspěšné křesťanské aktivity na poli zdravotnictví a školství jsou znemožňovány a obvykle ukončovány bez udání jasných a srozumitelných důvodů. Před pěti

Zahraničním organizacím jsou kladeny nejrůznější překážky, aby se pomoc nedostala k potřebným obyvatelům uprchlických táborů z řad opozičních hnutí.

měsíce byla např. uzavřena prosperující adventistická nemocnice v provincii Huambo. V provinčních oblastech je nesmírný nedostatek Bibli a jiné křesťanské literatury. Bohoslužby v diasporách mohou začít až poté, co k místnímu sboru dorazí jediná putovní Bible! Představitelé jediné křesťanské rozhlasové stanice Radio Ecclesia byli po odvysílání kritického pořadu proti vládní moci zastrašování slovy: „Nemůžeme vám zaručit vaši bezpečnost...“ a byli tak nepřímo donuceni odvysílat omluvné prohlášení. Jakákoli slovní či psaná kritika vlády je považována za „žurnalistický terorismus“ a její protagonisté jsou často nezákonně vězněni a mučeni. Bývalé misijní stanice evangelikální kongregace IECA byly rozbombardovány a vypáleny. Poslední letecký útok na jednu z budov misijní stanice v Dondi v provincii Huambo, byl proveden v roce 2001! Země, zejména v provinčních oblastech, je zaplavena komunistickými slogany a různými transparenty, připomínající 46. výročí založení marxistického hnutí MPLA a jiné výdobytky totalitního režimu. I když se komunistická vláda snaží oklamat demokratický svět předstíráním tržní ekonomiky, naši zástupci se dověděli, že soukromé podnikání je pouze výsadou členů MPLA a jejich blízkých sympatizantů, kte-

je nelegální distribuovat literaturu bez schválení organizátorů Seagames a proto se pokusili zjistit, odkud materiály pocházejí.

K několika střetům násilnějšího charakteru došlo v Ho Či Minově Městě (Saigonu). 5. prosince byla křesťanka Le Thi Thanh Tuyen zatčena, svázána a zbита na policejní stanici v Ben Nghe. Policisté ji propustili na svobodu až po čtyřiačtyřicetihodinovém zadržování.

7. prosince byly zatčeny tři evangelistky a jeden evangelista, Dang Quoc Tuan. Policisté je ztloukli přímo na ulici Dong Khoi Street, v turistické oblasti v centru Ho Či Minova Města. Bratra Tuana na ulici svlékla a zbila skupina deseti policistů, načež byl převezen na policejní stanici Ben Nghe. Na policejní stanici se posléze dostavili křesťané z mennonitských domácích sborů, aby se přimluvíli za jeho propuštění. Bratr Tuan byl nakonec propuštěn 8. prosince ve dvě hodiny odpoledne. Policejní major Bui Thanh Son z oddílu PA38 v Ho Či Minově Městě (oddíl specializovaný na přestupky související s náboženstvím) se Tuanovi osobně omluvil a zaručil se, že se podobné věci nebudou opakovat. Brzy se však ukázalo, že šlo o prázdný slib.

9. prosince přibližně v 9 hodin večer bylo ve VII. okrsku zatčeno osm zaměstnanců Vietnamské misijní aliance. Tito zaměstnanci (pět z nich jsou ženy) jsou stále zadržováni. Tři další, včetně dvou žen z Mezidenominálního evangelizačního hnutí ve Vietnamu, byli zatčeni v 9. okrsku. Téhož dne večer se za ně šel přimluvit jejich vedoucí, Rev. Tran Mai, načež byl sám zadržen na 48 hodin, podobně jako vedoucí sboru nazarenské církve, Rev. Le Quang Son. V poledne 10. prosince bylo známo nejméně 18 křesťanů zadržovaných kvůli distribuci literatury a další se dosud pohřešují. Křesťanští vedoucí stále shromažďují in-

Foto z nároží hlavního města Luandy: „S Netem v srdci znovuzrodíme Angolu!“

formace ve snaze zjistit celkový rozsah policejní akce.

Ve čtvrtek 11. prosince v poledne (místního času v Ho Či Minově Městě) významný vedoucí představitel domácího sboru v rozhovoru pro agenturu Compass uvedl, že někteří vězni byli propuštěni, nicméně nejméně deset jich stále zůstává uvězněno a o dvou zaměstnancích není známo ani místo jejich pobytu. Církevní vedoucí přinesli informace, že při akci bylo zabaveno mnoho krabic křesťanských letáků, nicméně jsou rozhodnutí v rozdělování zbývajících letáků pokračovat.

Při dalším incidentu, který zjevně nesouvisel s křesťanskou literaturou, policie 9. prosince večer zinscenovala motocyklovou „nehodu“, která se zdá být pokusem o atentát na Rev. Hguyen Hong Quanga, významného vedoucího představitel domáci církve a aktivistu v oblasti náboženské svobody a dalších lidských práv. Quang nedávno rozhněval úřady soudní obhajobou dvou synovců a neteře známého politického vězně a aktivisty v oblasti náboženské svobody, Otce Nguyena Van Ly. Quang utekl policistům, kteří se ho snažili zatknout, nicméně jeho kolegu, evangelistu Pham Ngoc Thacha (vezl Rev. Quanga na motocyklu) policisté zajali, zbili a uvěznil. Během několika hodin Rev. Quang zorganizoval demonstraci spojenou s protestní hladovkou a modlitebním setkáním přibližně 30 křesťanů na místní policejní stanici. Evangelista Thach byl propuštěn na svobodu během 24 hodin.

Nicméně když se Rev. Quang dozvěděl o zatčení mnoha dalších zaměstnanců kvůli rozdělování literatury, znovu se obrátil na policii s požadavkem všech křesťanů, kteří byli vzati do vazby. Vyhržoval, že zorganizuje dosud nevidané pouliční demonstrace, pokud křesťané nebudou propuštěni. Další vedoucí zahájili vyjednávání s úřady a již se

ří se musí o svůj zisk dělit s vysokými pohlavary MPLA, armády či policie. V zemi není zaručena svoboda tisku. Kromě jednoho či dvou bulletinů opozičního hnutí Unita, které vycházejí jedenkrát týdně, jsou veškeré sdělovací prostředky v rukou vládní MPLA. I když se od roku 1992 země již oficiálně nenazývá Angolskou lidovou republikou, komunistické symboly (africká obdoba srpů a kladiva s pěticípou hvězdou) jsou neustále součástí státní vlajky. Vlajka komunistického hnutí MPLA vlaje téměř nad každou vesnicí či důležitou budovou. Uprchlíkům, zejména křesťanům, kteří se vracejí do svého původního bydliště, je odmítáno vydání občanského průkazu, pokud současně nepodepíší přihlášku do MPLA. Bez platného občanského průkazu se však tyto lidé nebudou moci zúčastnit nadcházejících voleb, které by se měly konat pravděpodobně v roce 2004 nebo 2005. Zahraničním humanitárním organizacím jsou kladeny nejrůznější překážky, aby se pomoc nedostala k potřebným obyvatelům utečeneckých táborů z řad opozičních hnutí.

V zemi, která je po 27 letech občanské války značně zdecimována, jsou křesťané i dnes pronásledováni a všelijak zastrašováni. Vědomi si všech krutostí, kterých se představitelé komunistické totalitní moci dopouštěli ještě v nedávné minulosti, mnozí křesťané často rezignují a raději se stahují do ústraní. I přes tato mnohá protivenství jsou jiní odhodláni nesklonit svá kolena před totalitní ateistickou mocí, která sama sebe staví na trůn místo Boha. Komunistická propaganda i nadále hlásá „znovuzrození“ Angoly s diktátorem Agostinhem Netem v srdci! (Com Neto no Coração Angola a Renascer! Dosl. překlad: S Netem v srdci znovuzrodíme Angolu!), jak je patrné na snímku našeho spolupracovníka z října 2003. Křesťané, kteří stále věří, že jen Ježíš Kristus může opravdu znovuzrodit Angolany, potřebují naše modlitby i podporu.

– *Hlas mučedníků*, Česká republika, TM PPC, leden 2004

Čína

PRVNÍ ZPRÁVA O VĚZNĚNÉM BISKUPU PO ŠESTI LETECH

V roce 1997 byl v Číně zatčen Su Zhimin, podzemní biskup Baodingu z provincie Chu-pej. Od té doby o něm nikdo neslyšel až do jeho hospitalizace v polovině listopadu minulého roku. Podle agentury *Zenit* byl biskup Su přivezen do nemocnice, aby se tam podrobil oční operaci a také kvůli jeho časté srdeční slabosti. Jeho jméno se však nikdy oficiálně neobjevilo v nemocniční registraci a biskupa navíc střežilo kolem dvaceti policistů v civilu. Su byl zatčen již minimálně pětkrát a ve vězení strávil celkem asi 27 let.

Podle církevních zdrojů jsou v současnosti všichni čínští podzemní biskupové ve vězení, v domácím vězení, pod přísným dohledem anebo se skrývají na tajném místě. Začátkem tohoto měsíce přineslo v Hongkongu sídlící „Středisko pro lidská práva a demokracii“ zprávu o tom, že v čínské provincii Če-ťiang bylo zničeno na čtyři sta buddhistických chrámů a křesťanských kostelů; některé z těchto budov nechaly komunistické úřady zničit, jiné byly přeměněny na zábavní centra. Oficiální čínská státem kontrolovaná církev se v uplynulých měsících stávala stále více hláskou troubou komunistického systému. Na Východočínském teologickém semináři v Šanghaji prohlásil minulý měsíc biskup Ding Guanyun, někdejší oficiální předseda čínské prorežimní vlastenecké církve: „Musíme se zasloužit o to, aby se čínské křesťanství stalo křesťanstvím, které bude Čínské komunistické straně vítané a které je slučitelné se socialismem.“

Modlete se za čínskou církev, která trpí již desítky let pod komunistickým útlakem. Modlete se za stovky vězněných křesťanů. Modlete se za sílu a uzdravení biskupa Su a rovněž i za další čínské církevní představitele.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 26. listopadu 2003

jim podařilo dosáhnout propuštění některých vězňů. Nicméně nejméně deset zajatých je stále zadržováno a Rev. Quang stále vyhrožuje pouličními demonstracemi, které znepokojují úřady, a mohly by vést k dalším střetům.

Přestože Vietnam oficiálně uznává dvě protestantská uskupení, desítky sdružení domácích sborů zůstávají stále nelegální a hrozí jim postihy ze strany úřadů.

– *Compass Direct*, 11. 12. 2003

■ Turkmenistán

OD ZLÉHO K HORŠÍMU

Turkmenistán je bývalou středoasijskou sovětskou republikou. Rozkládá se na sever od Íránu a Afghánistánu, na jih od Uzbekistánu a Kazachstánu a zabírá část východního pobřeží Kaspického moře. Jeho populaci tvoří 91 % muslimů a pouze 2,6 % křesťanů, převážně pravoslavného vyznání. V čele této země je Saparmurat Niyazov, totalitární nacionalistický diktátor, který si kolem sebe vytvořil kult osobnosti v někdejší sovětském stylu. Turkmenistán má zhruba 5 milionů obyvatel, kteří mají jen malou šanci, že uslyší zvěst evangelia. Ti, kteří se v této zemi snaží evangelium šířit, značně riskují, a to nejen ztrátu svobody, ale leckdy i života.

Podle turkmenského zákona musejí být všechny církve registrované státem. Avšak pro její získání musí mít v dané lokalitě církve minimálně 500 plnoletých členů. To však je pro některá společenství nesplnitelné. Neregistrované skupiny jsou státem všemožně perzekuovány, jejich členům je vyhrožováno a příslušníci bezpečnostní služby KNB (nástupkyně KGB) věřící bijí nebo pokutují. V roce 1999 vyhlásila turkmenská vláda svůj záměr učinit všem minoritním virám přítrž. Všichni zahranič-

ní křesťané byli ze země vypovězeni a pronásledováni domorodých křesťanů, zejména etnických Turkmenů, alarmujícím způsobem narostlo. Evangelikálové jsou bití, vězněni, mučeni a vyhnaní do exilu. Avšak situace se ještě přirostuje.

10. prosince 2003 začala v Turkmenistánu platit nová, ještě repressivnější verze již tak vysoce restriktivního zákona z roku 1991. Veškeré neregistrované náboženské aktivity jsou v současném Turkmenistánu ilegální a trestány jako kriminální zločin. Kdokoli bude dvakrát potrestán v intervalu jednoho roku, bude mu vyměřena pokuta ve výši deseti až třiceti průměrných platů, nebo bude potrestán nápravnými pracemi až do výše jednoho roku anebo odnětím svobody až na půl roku, to vše při současné konfiskaci všech ilegálně přijatých prostředků.

Jistý turkmenský protestant pro agenturu Forum 18 uvedl, že i když se členové církve tohoto nového zákona obávají, nehodlají se přestat setkávat. Budou však opatrní, aby na sebe nijak neupozorňovali. Jistý tamní baptistický věřící agentuře Forum 18 sdělil, že „turkmenští vládcové nejsou všemocní. Bůh zůstává i nadále na svém trůně.“

– *Religious Liberty Prayer Bulletin*, – No. 250,
10. prosince 2003

■ Turecko

ÚŘADY BRÁNÍ POUŽÍVÁNÍ PROTESTANTSKÉ SBOROVÉ BUDOVOVY

Seďm měsíců poté, co byla ve městě Diyarbakir na jihovýchodě Turecka otevřena nově postavená budova evangelikální církve, místní výbor pro ochranu památek spadající pod ministerstvo kultury a cestovního ruchu znovu protestoval proti využívání objektu k pořádání bohoslužeb.

ZATČENÍ KLÍČOVÝCH KŘESŤANSKÝCH VEDOUČÍCH V ČÍNĚ

Podle zprávy, kterou dnes obdržela naše misijní pobočka v Hongkongu, byli v Číně zatčeni tři důležití křesťanští představitelé. Je to důkaz pokračující kampaně bezbožné a ateistické čínské vlády namířené proti trvalému rostoucímu hnutí domácích církví.

Tito tři křesťané byli zatčeni v provincii Če-ťiang za shromažďování informací o vládních nařízeních, které jsou očividně namířeny proti nepovoleným křesťanským aktivitám. Z našeho pohledu jsou tito křesťané zatčeni za to, že si dovolili vzít vážně náboženskou svobodu, kterou vláda navenek hlásá. Zatčení patří k těm věřícím, kteří se schází po domech, aby uctívali Boha a hlásali poselství evangelia.

Tito tři křesťané již rovněž delší dobu spolupracují s Hlasem mučedníků a jsou součástí misijní sítě napříč Čínou.

Jejich jména jsou Xu Yonghai, Liu Fenggang, a Zhang Shengqi. První dva jsou z Pekingů a byli převezeni do věznice ve městě Hangzhou. Je to opravdu hrozné, že podle čínského právního systému mohou být drženi celé měsíce, aniž by byla proti nim vznesena žaloba nebo proběhl řádný soud. Tito dva muži již byli v minulosti zatčeni mnohokrát a za své nesouhlasné postoje vůči vládnímu zasahování do života církve pobývali v pracovních táborech.

V říjnu minulého roku cestoval bratr Li do provincie Če-ťiang, aby tam prošetřil demolicí dvanácti velkých církevních budov. Hlas mučedníků má k dispozici několik dokumentárních záběrů této události.

Prominentní církevní představitel v Pekingů, se kterými naše misie spolupracuje, nás ujistili, že tito zatčení věřící jsou v podzemní církvi skutečně všeobecně uznáváni.

Naše hongkongská kancelář naléhá na křesťany, aby ve svých modlitbách pamatovali na neregistrované křesťany v Číně, kteří jsou stále předmětem policejní represe.

– *Hlas mučedníků*, Austrálie,

23. prosince 2003

Nigérie

KONVERTITA NAPADEN ZA TO, ŽE SE ODMÍTL ZŘÍCI KŘESŤANSTVÍ

Muslimský konvertita ke křesťanství jen o vlásek unikl smrti, když ho 15. září ve městě Jos v centrální Nigérii napadl muslimský fanatik.

Lucky Kadri se obrátil ke křesťanství v roce 1984 v Jos. Od té doby jej muslimové sledovali a přísahali, že jej zabijí, protože opustil islám.

Kadri vyprávěl svůj příběh redaktorovi agentury Compass na nemocničním lůžku v Jos. „Stalo se to v pondělí přibližně v pět hodin odpoledne. Starší bratr na mě zavolal, že se po mě někdo ptá v mém obchodě. Šel jsem dovnitř, ale nemohl jsem najít nikoho, kdo by mě sháněl. Rozhodl jsem se sbalit si věci, protože již bylo pozdě.

Když jsem se sehnul, ucítil jsem, jak mě cosi udeřilo do hlavy a upadl jsem na zem. Zvedl jsem ruce, abych se bránil. Zjistil jsem, že mě muž uhodil kovovou tyčí, načež mi začal rozřezávat břicho nějakým ostrým předmětem. Než jsem si stačil uvědomit, co se děje, viděl jsem vlastní střeva. Potom jsem omdlel.“

Kadri agentuře Compass sdělil, že útočníka nezná. „Nikdy dříve jsem ho neviděl, ale údajně ho zatkla policie a přiznal se, že byl poslán mě zabít, protože jsem opustil islám a stal se křesťanem.“

Kadri se narodil v křesťanské rodině. Pod nátlakem svého domácího se v dospělosti na čas stal muslimem. Nakonec však svého rozhodnutí litoval a modlil se k Bohu, „aby mi pomohl, a on to udělal. Sehnal jsem si jiný dům, odstěhoval se a poté jsem svůj život zcela odevzdal Kristu“.

Příslušníci muslimské komunity v Jos, znepokojení obrácením Kadriho ke křesťanství, posílali do jeho obchodu pravidelně muslimského vůdce ve snaze přesvědčit jej, aby se zřekl křesťanství a vrátil se k islámu.

„Před tímto incidentem byl v mém obchodě jeden z nich. Měl námitky proti mé víře

Pastor Ahmet Guvener obdržel 30. října písemné oznámení od diarbakirského Výboru pro ochranu kulturních a přírodních památek, podle kterého je využívání jeho budovy k jakýmkoli účelům kromě obytných nelegální.

V dokumentu podepsaném Mehribanem Karaaslenem se uvádí, že budova porušuje zákon č. 2863 na ochranu historických památek. Problém zřejmě spočívá v umístění nové sborové budovy naproti starobylému kostelu Panny Marie syrské pravoslavné církve. Obě církevní budovy se nacházejí v tradičně křesťanské čtvrti Lalebey.

V oznámení je dále uvedeno, že policejní fotografie budovy a dvě stížnosti podané 2. a 20. října potvrzují, že je objekt využíván pro církevní účely. Vzhledem k tomu, že objekt nesmí být používán k pořádání bohoslužeb, zdůrazňuje se v oznámení, je výbor „povinen“ uvědomit místní úřady o porušování zákona na ochranu historických památek, takže buď bude zahájen soudní spor, nebo bude budova uzavřena, aby k porušování nedocházelo.

V reakci na oznámení se Guvener 4. listopadu obrátil na místní městský výbor s požadavkem, aby byl status budovy podle územních vyhlášek změněn na objekt určený k pořádání bohoslužeb.

Ten samý den pastor poslal dopisy ministerskému předsedovi Tayyipovi Erdoganovi, ministru zahraničí Abdullahu Gulovi a ministru vnitra Abdulkadirovi Aksovi v Ankarě s prosbou o pomoc při legalizaci sborové budovy. Do dnešního dne neobdržel žádnou odpověď.

Přestože zaměstnanci městského úřadu jsou ochotní v kauze se sborem spolupracovat, uvedl Guvener, sami nemají žádnou autoritu a pouze plní příkazy představitelů guvernátu a zvolených zástupců.

„Nejméně 50 tureckých protestantských sborů se nachází v situaci

podobné té naší," uvedl Guvener v rozhovoru pro agenturu Compass. „Většina z nich nevlastní budovu jako my, ale potýkají se se stejnými problémy s místními úřady.“

V zastaralých tureckých zákonech není upravena problematika výstavby nových budov. Z tohoto důvodu místní protestantská společenství staví sborové budovy nejprve jako soukromé obytné domy a poté žádají místní úřady, aby změnilly jejich status na objekty určené k bohoslužbám.

„Je zde patrný rozpor," uvedl Guvener, neboť podle tureckých sekulárních zákonů „máme právo se stát křesťany, ale nesmíme si postavit budovu určenou k bohoslužbám“.

Představitelé města i ministerstva kultury schválili původní plány budovy v únoru 2001. Stavební výkresy jasně zobrazují kazatelnu, lavice, oddělené koupelny pro muže a ženy a baptistérium na hlavním podlaží, které mělo celé sloužit jako svatostánek. Nicméně když byl v listopadu 2001 téměř hotový exteriér budovy, Karaaslanův výbor nařídil zastavení prací a zapečetění staveniště.

Uplynulo deset měsíců, než státní úředníci v červenci 2002 konečně schválili upravené plány a umožnili dokončit vnitřek budovy, aby byla připravena k používání.

Mezitím byl Guvener v květnu 2002 předvolán k soudu a obviněn z nelegálních stavebních úprav v třípodlažní budově registrované na své jméno. Jako legální vlastník objektu pastor ve své obhajobě prohlásil, že účel budovy nikdy neskrýval. Letos v únoru soudce trestního soudu rozhodl, že obvinění proti Guvenerovi byla „nepodložená“ a případ zrušil.

Přestože se oficiálně jedná o soukromou budovu, objekt od 6. dubna letošního roku otevřeně sloužil jako centrum pro křesťanské

a kladl mi různé otázky," uvedl Kadri. Je přesvědčen, že právě jeho odmítavý postoj k výzvam k zapření víry se stal příčinou následného útoku.

Útočník Kadrimu zasadil osm bodných ran. Rev. Kenneth Eze, pastor sboru Živý pramen, který Kadri navštěvuje, řekl agentuře Compass, že jeho přežití představuje zázrak. „Útočník mu probodl břicho, ale díky Pánu to přežil," dodal Eze.

Kadri podstoupil operaci a v současné době se zotavuje v nemocnici. Operující lékař prohlásil, že jej před jistou smrtí zachránilo jen to, že v době přepadení nic nejedl, a tak měl střeva téměř prázdná.

Policejní náčelník ve svazovém státě Plateau, Innocent Ilozuoke, ve zjevné snaze uklidnit náboženské napětí ve městě Jos, oznámil ve státním rozhlasu a televizi, že policie útočníka zatkla. Vyzval k zachování klidu a slíbil, že útočník pocítí hněv zákona.

Při jiném incidentu se jistá muslimská žena kvůli rozhodnutí pro konverzi ke křesťanství před deseti lety (proti vůli svých rodičů) musela začít skrývat. Tvrdí, že si na ni její muslimský otec objednal nájemné vrahy.

Folashade Olalekanová během rozhovoru natočeného v jihozápadním městě Ibadan redaktorovi agentury Compass řekla, že se ke křesťanství obrátila v severní Nigérii v roce 1993 a krátce poté informovala rodiče, že touží vzít si křesťanského muže.

Podle paní Olalekanové se však její otec, Alhaji Mohammed Suleiman Gusau, „veherentně stavěl proti jejímu obrácení ke křesťanství a plánovanému sňatku s křesťanem. Argumentoval tím, že je pro něj jako pro muslimského duchovního nemyslitelné, aby ji umožnil stát se křesťankou.“

„Vyhnal mě z domu a prohlásil, že již nejsem jeho dcerou. Rovněž vyhrožoval mému budoucímu manželovi a naléhal na něj, aby si mě nebral.“

V roce 1993 byla paní Olalekanová s manželem donucena začít se skrývat v jihozápadní Nigérii. „Nedávno mi otec poslal dopis, ve kterém mě proklel a zřekl se mě. Mám velký

strach, protože mi vyhrožoval, že se postará, abychom s manželem i s dětmi zemřeli, pokud znovu nepřijmu islám.“

Olalekanová sdělila agentuře Compass, že nahlásila výhrůžky na policii.

„Nemám obavy z toho, že se mě otec zřekl, neboť vím, že Ježíš Kristus je se mnou,“ dodala Olalekanová. „Mám obavy jen o své děti a o manžela.“

– *Compass Direct*, 14. 11. 2003

bohoslužby a setkávání 50 členů sboru.

Nedávno byl do čedičové fasády umístěn nápis, který označuje budovu jako „Diyarbakirskou evangelikální církev“. Každý týden se zde zastaví v průměru 200 návštěvníků, aby se na novou sborovou budovu podívali, pohovořili si s pastorem nebo získali Nový zákon.

– *Compass Direct*, 20. 11. 2003

PŘÍLOHA

Pokorně chodit se svým Bohem

BIBLICKÁ ÚVAHA

Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával spravedlnost, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.

Micheáš 6,8

Jistě se mnou budete souhlasit, že lidské postoje – mám nyní na mysli především ty duchovní – nejsou rozhodně neměnné, nebo jak by řekli matematici, nejsou veličinou konstantní, ale jsou naopak veličinou proměnnou, mění se v čase, mění se, jak naše léta přibývají. Může to samozřejmě být i věc velmi pozitivní, je-li to naplněním onoho Pavlova výroku, že i když náš vnější člověk se ruší, ten vnitřní se den ze dne obnovuje. Ano, jestliže v tomto smyslu vnitřně zrajeme a silíme, pak je všechno v pořádku. Ale bohužel víme, že onen vnitřní člověk může naopak také duchovně slábnout, upadat, skomírat nebo těžce bloudit. A není strašnějšího bloudění, než bloudění náboženské, které dokáže člověka od Boha vzdalovat tím nejfatálnějším způsobem. Ježíš prohlásil, že Sodomé a Gomoře bude na soudu snáze než jeho „zbožným“ současníkům, kteří ho viděli a slyšeli, a přesto nepřijali.

Co tedy udělat, aby při nás probíhal ten prvně jmenovaný proces? Ne, není to nic nad naše chápání, nic nad naše obyčejné lidské možnosti, ba je tomu právě naopak. U proroka Izajáše se setkáváme s výrokem, na který se mohou vysoce vzdělaní lidé dívat s jistým despektem: Čteme tam, že po Boží cestě, jak bychom v novozákonní terminologii řekli na *cestě úry* „ani ten nejhloupější nezbloudí“. Když slyšíme tato slova, snad se domníváme, že je to zaslíbení především pro lidi nevzdělané či zpozdilé, kteří třeba sotva dokončili základní školu. Není to tak docela pravda. Existuje i jiná hloupost – duchovní. Jako lidé máme vždy sklony k určitému domnění, že nás k Bohu přibližuje něco tělesného: náš původ, třeba evangelický nebo židovský (ten druhý je dnes obzvlášť v kurzu), naše vzdělání, filozofické, teologické nebo prostě jen biblické, nebo naše sčtlost, různé tělesné dary nebo přirozené vlastnosti, a o tom všem se

domníváme – ať již vědomě či podvědomě – že nás to Bohu nějak doporučuje, že nám to zajišťuje oproti ostatním nějaký náskok, neboli že jsme na té Boží cestě těmi chytřejšími. Je to hluboký omyl a ona duchovní hloupost může být příčinou strašlivého bloudění. A nezapomeňme, že vedle našeho osobního bloudění je zde ještě bloudění kolektivní, bloudění národní, bloudění církve, bloudění denominační, bloudění i těch jinak velmi příkladných duchovních hnutí.

V této souvislosti mi dovoluťe uvést dva příklady.

Jednou z hlavních věcí, která se dnes vytýká středověké církvi, jsou tzv. křížové výpravy. Stěží v naší době pochopíme, jak mohla církev ve středověku tak bloudit. Možná si podvědomě myslíme, že to byla jen jakási politická hra, do které byla církev vmanipulována. Nebylo tomu vždy tak. I když tehdy existovaly k prvním kruciátám jistě rovněž důvody politické či obchodní, tím hlavním byla ještěnost středověké, po světovládě toužící církve, která nesnesla pomyslení, že by Jeruzalém měl být v rukou pohanů. Církev nabývala v tehdejší civilizované Evropě stále větší moci, a proto si něco takového nechtěla rozhodně nechat líbit. A tak se tato arogance patřičně „zduchovnila“, převlékla do andělského roucha, které svedlo mnoho upřímných věřících. Tyto první křížové výpravy, jak si pamatujeme z dějepisu, končily většinou katastrofálně. Tak tomu bylo hned u té první, jejímž hlavním verbířem byl charismatický kazatel nazývaný Petr Poustevník. K tomuto pochybnému podniku získával ty nejprostší lidi po celé tehdejší Evropě, kterým ohnivě předkládal své zbožné důvody. Skutečně získal ohromnou armádu dobrovolníků. Výprava byla na hlavu poražena a drtivá většina účastníků této výpravy přišla o život. Ještě hůře skončila později tzv. křížová výprava dětí, pocházejících především ze šlechtického stavu. Ideologové této výpravy rodičům namluvili, že právě děti svou nevinností mohou svaté město osvobodit. A tak táhla proti Turkům armáda dětí, včetně dívek, za které měl údajně bojovat Hospodin. Někteří přišli o život, ale většina z nich byla prodána do otroctví a dívky skončily v tureckých harémech. Při jiné výpravě zase pomáhal při verbování dobrovolníků svými plamennými kázáními i jinak velmi již uvedl, byla to světovlády chtivá pýcha tehdejší církve, která byla zřejmě jedním z hlavních motivů tohoto počínání a která tak hrozně zatemnila mysl lidí. Je paradoxní, že sám sv. Bernard z Clairvaux napsal o pokoře a pýše celý spis (*O stupních pokory a pýchy*). Člověk totiž může vynikat svou osobní pokorou, a přesto být až po uši zachvácen pýchou kolektivní, pýchou své doby nebo pýchou národní, jak je tomu v příkladech následujícím.

Jak je tedy možné, že se tehdejší velcí křesťanští duchové své doby neřídili oním nadmíru prostým a srozumitelným Ježíšovým výrokem „kdo mečem zachází, mečem také schází?“ Museli jej přece znát. Což nevěděli, že první křesťané nebojovali mečem a že Ježíšovi vůbec nevadilo, že je Jeruzalém v moci Římanů, zkrátka protože jeho království není z tohoto světa? Tak veliké vzdělání a duchovní zasvěcení a tak veliké selhání v té nejzákladnější a nejelementárnější věci. Proč? Jak jsem již uvedl, byla to světovlády chtivá pýcha tehdejší církve, která byla zřejmě jedním z hlavních motivů tohoto počínání a která tak hrozně zatemnila mysl lidí. Je paradoxní, že sám sv. Bernard z Clairvaux napsal o pokoře a pýše celý spis (*O stupních pokory a pýchy*). Člověk totiž může vynikat svou osobní pokorou, a přesto být až po uši zachvácen pýchou kolektivní, pýchou své doby nebo pýchou národní, jak je tomu v příkladech následujícím.

Tento druhý, podobně velmi známý příklad jiného druhu kolektivní pýchy je z právě uplynulého století. V Německu se po nástupu fašismu drtivá většina

tehdejší evangelické církve přiklonila na Hitlerovu stranu. Byli mezi nimi i slovatní profesori teologických fakult. Známy německý farář Wilhelm Busch vzpomíná na jednoho ze svých dřívějších profesorů teologie, kterého si velice vzal a který se stal později přesvědčeným nacistou. Busch píše, že nikdy nedokázal pochopit, jak k tomu mohlo u takového člověka dojít. A zase zde vystává ta nejprostší otázka. Jak je možné, že tito křesťané tak jasný blud hned od začátku neprohlédli? Že byli, řečeno v našem kontextu, tak duchovně hloupi? Což neznali biblická místa o tom, že pýcha předchází pád, nebo že kdo se povyšuje bude ponížěn, apod.? Bezpochyby je znali. Jak je ale možné, že selhali v tak elementární a základní věci a uvěřili bludům o nadřazenosti árijské rasy a učení o německém nadčlověku? Odpověď je zase jednoduchá. Byla to pýcha – tentokrát na vlastní národ, na jeho kulturní vyspělost, na jeho údajnou historickou úlohu, která je, řečeno slovy apoštola Pavla, příjemně šimrala v uších. A pak je samozřejmě lepší jít s dobou než proti ní a nějak si to teologicky zdůvodnit, obrazně řečeno obléci těmto důvodům nějaké andělské roucho. Mohli bychom uvádět další příklady, třeba jak tomu bylo s církví za komunismu, nebo jak je tomu s církví žijící v materiálním blahobytu. Mohli bychom i uvažovat i nad dalšími současnými jevy, ale zahleďme se již jiným, potřebnějším směrem.

Jak je to s námi? Nešálí také nás naše doba? Nenechali jsme se něčím, snad méně fatálním, nebo zatím ještě ne tak fatálním, nacytat? Svě bloudění má jistě i naše doba, možná ještě rafinovanější a plíživější. Ono je snadné vidět a rozšifrovat bloudění minulých generací, jako je snažší vidět hříchy druhých než vlastní. A zde se nabízí první krok, jak se od těchto chyb poučit: **nedistan-
cujme se od nich, ale naopak, vztáhněme je na sebe.** Dívejme se na toto bloudění obecně jako na bloudění lidské přirozenosti – a tedy i té naší – v tehdejších podmínkách. Tehdejší věřící byli jen jakými jejimi reprezentanty. My reprezentujeme tutěž lidskou přirozenost v jiné době. Tak jako jsme všichni zhřešili v Adamovi, tak jsme všichni zhřešili i v hříších středověké církve a ta středověká zase v jistém smyslu hřeší v hříších té novověké. Jsme přece poddáni týmž bídám, jak praví apoštol Pavel. Jsou to jen nové a nové projevy lidské porušenosti a nedostatečnosti, jejímž jediným řešením je Boží milost v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Lidé Bible kolektivní vinu na rozdíl od světského právního řádu uznávali, vyznávali a prosili za její odpustění. Všichni velcí starozákonní přímluvci – ať již Mojžíš, Jeremiáš, Nehemjáš nebo Daniel vyznávali dřívější viny Božího lidu, viny předechozích generací a vztahovali je na sebe. Právě proto Ježíš tak ostře odmítl tvrzení farizeů, kteří se považovali za lepší než byli jejich otcové se sebejistým prohlášením, že by oni proroky – kdyby žili v jejich době – rozhodně nezabili, neboli že se jich vina předků vlastně vůbec netýká. Ale právě proto byli naprosto stejní jako jejich otcové a jejich vinu nakonec dovršili vraždou Mesiáše. Přihlasme se k hříchům dřívějších křesťanů. Vyznejme, že jsme stejně náchylní k bloudění jako byli oni. Nebo se snad jako farizeové podobně sebejistě domníváme, že se nás dřívější bloudění Božího lidu vlastně vůbec netýká, že kdybychom my tehdy a tam žili, byli bychom určitě na té správné straně? Nemyslím nyní – jak jsme tomu dnes občas svědky – že by se zrovna nám měl nějaký katolík omlouvat třeba za Bílou horu a my zase jemu za

husitské drancování klášterů. To je opravdu příliš teatrální a poněkud groteskní. Ne, jde určitě o něco jiného. Jde mnohem spíše o náš vnitřní postoj.

Dostáváme se tedy nyní k našemu hlavnímu textu.

Prorok Micheáš velmi odvážně na svou dobu poněkud přehlíží Mojžíšův zákon, který Židé dodnes pokládají za nejdůležitější část svých Písem a Boží nařízení kondenzuje, podobně jako později Pán Ježíš, do velmi lapidárního vyjádření: „Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával spravedlnost, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem“ (Mi 6,8). Všimněme si v dnešním našem kontextu právě posledního prorokova přikázání: máme *pokorně chodit se svým Bohem*. Jak tomu v praxi rozumět?

Když Bůh k člověku promlouvá, začíná vždy výzvou k pokání. Jan Křtitel, i sám Ježíš začínali svá poselství slovy činite pokání. Pokání, jak jistě víme, znamená v původním řeckém významu tohoto slova „změnu smýšlení“. My si dnes často podvědomě myslíme, že slovo pokání je vyhrazeno především světu, lidem nevěřícím, popř. někomu, kdo nějakým vážným způsobem zhřešil a potřebuje obnovit svůj vztah k Bohu. Máme rovněž zafixováno, že slovo pokání sebou vždy nese jakousi vnější dramatičnost. Obojí je však v jistém smyslu omyl. Soud se začíná vždy od Božího domu. Na pohany došlo až později. Janova a Ježíšova výzva k pokání byla adresována všemu tehdejšímu Božímu lidu, a je vlastně jakýmsi privilegiem církve. Zahrnovala jak náboženské odrodilce – publikány a nevěstky – tak náboženské horlivce – farizeje a zákoníky. Právě tito druzí se o sobě domnívali, že změnit smýšlení nepotřebují a tak se stali nakonec nepřáteli evangelia. Ježíš prohlásil, že v nebi je větší radost nad jedním hříšníkem činícím pokání než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Znamená to snad, že když jsme byli ospravedlněni Ježíšovou obětí, že již z nás Bůh a andělé nemají radost? Nikoli. Nezapomeňme, že jsme na této zemi vždy pouze ospravedlněnými hříšníky a dejme proto velmi dobrý pozor, abychom se v běhu času nestali těmi „spravedlivými“, kteří již více pokání nepotřebují, kteří již nepotřebují měnit své smýšlení neboť mají přece to nejsprávnější učení, jsou v té nejlepší církvi, a abychom se tak i my nakonec nestali Ježíšovými nepřáteli. Řekli jsme, že pokání doslovně znamená „změnu smýšlení“. Ale o čem máme změnit své smýšlení? Odpověď je zcela jasná: na prvním místě o sobě samém a o člověku vůbec. Potřebujeme den za dnem měnit své smýšlení sami o sobě. Jen pak bude ten vnitřní náš člověk skutečně sílit a zrát. Bude-li se rušit nejen ten náš člověk tělesný, totiž co do vzhledu a fyzických sil, ale bude-li se rušit i naše přirozené tělesné sebevědomí, naše lidská pýcha, naše chloubna na cokoli jiného než je Kristův kříž. Jen každodenní pohotovostí k takové změně smýšlení snad můžeme z Boží milosti ujit bloudění, jak osobnímu tak kolektivnímu. Záměrně říkám *snad*. Apoštol Jakub prohlašuje, že v mnohém všichni klesáme. Bylo by směšné myslet si, že se nás to netýká. Kdo stojíš, hleď, abys nepadl, říká apoštol Pavel. Právě tehdy, když se křesťan či celé společenství domnívá, že jde pevným a jistým krokem, začíná nejvíce bloudit a být blízko pádu.

Bratři a sestry. Nemějme o sobě velké mínění. Nedomnívejme se bláhově, že se nám snad bloudění vyhýbá. Nemysleme si o sobě, že jsme na Boží cestě těmi „chytřejšími“, těmi, kteří jsou Bohu doporučováni něčím ze svého tělesného

založení. Choďme pokorně se svým Bohem. Buďme na Boží cestě raději těmi nejhlopějšimi, ale přece jen stále ještě na ní nebo snad právě proto na ní. Vždyť Bůh skryl evangelium před moudrými a opatrnými a zjevil je maličkým, těm na tomto světě „nejhlopějším“. Buďme jako žalmista, který zvolal k Hospodinu: Bloudím jako ztracená ovce. Hledej svého služebníka (Žalm 119,176). Jen Boží mocí jsme chráněni a zachováni na cestě víry. Buďme tedy těmi bezejmennými maličkými, kterým Bůh zjevuje svá nebeská tajemství.

(-sf-)

Kde je smrti tvé vítězství?

Ti, kteří přijímají názory materialistické filosofie na život, věří, že v okamžiku smrti člověk jako jedinec přestává existovat. Toto však odporuje zákonu o zachování energie, který je jedním z klíčových principů vědy. Tato energie, která je kondenzovaná v atomech a molekulách, ze kterých se skládá mé tělo, při smrti nemizí. Když lidské tělo začíná podléhat rozkladu, mění tyto atomy pouze formu svých vzájemných kombinací. Fyzikálně chemická energie, kterou mám, nemizí. Zůstává částí celkové energie vesmíru. Je to jako když vychladnou kamna – jejich dřívější teplo přešlo do okolí, do místnosti, kterou vytápěla. Stejně tak se i mé tělo stává chladnou mrtvolou.

Já mám ale rovněž duchovní energii; sílu vůle; city; vědomí. Je mi známo, že žádná energie v našem vesmíru nezaniká. Není sebemenšího důkazu o tom, že by duchovní energie měla být v tomto smyslu výjimkou. Smrt ji může pouze transformovat do nové dimenze, ale nemůže ji zničit.

Proslulý fyzik Maxwell napsal, že „vědecký pokrok... ukládá sám o sobě povinnost zásadním způsobem rozlišovat mezi viditelnou stránkou lidské bytosti, která očividně hyne a tou, která vytváří naše „já“ a bere na sebe podobu lidské osobnosti a svou přirozeností i posláním leží za hranicemi sféry vědy.“ Skutečnost, že nedokážeme pochopit, jak by vědomí mohlo existovat, když smrt rozetne jeho spojení s mozkem – neboť v nás, pokud jsme naživu, jsou mysl a mozek spojeny – nedokazuje, že po smrti lidské vědomí mizí.

Německý spisovatel Goethe napsal: „Mé přesvědčení, že budu žít věčně, vyvěrá z představy o aktivitě. Pokud budu aktivně činný až do konce, pak přirozeně, je-li očividné, že mé tělo již nedokáže unést břemeno ducha, bude mít povinnost zaopatřit mě nějakou jinou formou existence.“

Pokračujte horlivě ve svém dobrém díle bez strachu ze smrti. Bůh, který vám dal tělo pro vaši nynější práci, dá vám, pokud je mu vaše práce milá, ve chvíli smrti tělo jiné, nové.

Z knihy Richarda Wurmbanda *Reaching toward the Heights*.

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.org

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:

mucednici.prayer.cz

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení

Pomoc pronásledované církvi.

K hlavním cílům tohoto sdružení patří:

- a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
- b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
- c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem, mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi

ČSOB Jindřichův Hradec

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

Německo

NĚMECKÝ ČASOPIS OBVINIL
KŘEŠŤANY ZE SEKTÁŘSTVÍ –
EVANGELIKÁLOVÉ TO POVAŽUJÍ
ZA ABSURDNÍ

Nejvýznamnější německý zpravodajský časopis *Der Spiegel* vycházející v Hamburku popsal evangelikální misionáře jako „sektáře“ s „ultrakonzervativním pohledem na lidstvo“, jejichž činnost byla spojena s destrukcí domorodé kultury a potupením ostatních náboženství.

Hlavní evangelikální představitelé označují tento článek za absurdní. Předseda Asociace evangelikálních misíí (AEM) Fritz Schuler časopis *Der Spiegel* obvinil ze žurnalistické zanedbanosti. Ani jeden z 2 800 misionářů, které AEM vyslala do celkem 82 zemí, není členem nějaké sekty, uvedl Schuler.

„Takřka každý z nich úzce spolupracuje s domorodými církvemi,“ uvedl Schuler pro evangelikální agenturu *idea*. AEM představuje zhruba 80 % všech německých zahraničních misionářů.

Schuler rovněž odmítl informaci, že misionáři ničí domorodou kulturu. „My kulturu neničíme, ale snažíme se naopak kulturu obnovovat. Avšak každá kultura, a to platí i o kultuře německé, obsahuje negativní prvky, které není třeba za každou cenu chránit.“

Schuler však německým evangelikálům poradil, aby si povšimli společenských ukazatelů. V okolí každého zahraničního misionáře kvete vzdělanost, zdraví i ekonomický rozvoj více než v okolí církví doma v Německu.

Hartmunt Steeb, Generální tajemník německých evangelikálů, článek v *Der Spiegel* kritizuje rovněž. Podivuje se, proč časopis označuje předpověď Kristova návratu za jakousi evangelikální specialitu, když je toto očekávání součástí apoštolského vyznání.

Steeb prohlašuje: „Počkáme a přesvědčíme se, kdo bude realističtější, zda ti, kteří Krista očekávají, anebo ti, kteří jeho návrat považují za pouhou fantazii. Je nám však líto, že *Der Spiegel* o tom nebude mít již příležitost referovat.“

– *idea*, Německo, 7. ledna 2004